

การสร้างศาสนศาสตร์ ระบบ

บทที่ 3

ประโยคตรรกะวิทยาในศาสนาส
ตร์ระบบ

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 by Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRDMILL

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายมีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม

โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มีชนชั้นนารี สถาบันวิทยคริสเตียน

ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธมิตรดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา

เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มุสลิม ฆราวาส และบุคคลต่าง ๆ

ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าเราจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
การวางแนวคิด.....	1
คำจำกัดความ	1
ประโยชน์เชิง.....	2
เป็นข้อเท็จจริง.....	3
ด้านศาสนศาสตร์	4
ตรงไปตรงมา.....	5
ความถูกต้อง	6
การเข้าใจพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ไม่ได้.....	6
เหตุผลนิยมทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่.....	8
ส่วน/ตำแหน่ง	9
กระบวนการสร้าง.....	10
การนำหลักปรัชญามาใช้.....	10
การตีความพระคัมภีร์.....	11
อุปสรรค.....	11
การลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริง	13
การเปรียบเทียบข้อเท็จจริง.....	16
ความสำคัญและอันตราย	19
การดำเนินชีวิตคริสเตียน	19
การสนับสนุน	20
การเป็นอุปสรรค.....	20
การมีปฏิสัมพันธ์ในชุมชน.....	21
การสนับสนุน	22
การเป็นอุปสรรค.....	23
การตีความพระคัมภีร์.....	24
การสนับสนุน	25
การเป็นอุปสรรค.....	25
บทสรุป	27

การสร้างศาสนศาสตร์ระบบ

บทที่ 3

ประโยคตรรกะวิทยาในศาสนศาสตร์ระบบ

บทนำ

ในศตวรรษที่ 20 ทั่วโลก ทนายทุกคนต่างพยายามที่จะโน้มน้าวใจผู้พิพากษาหรือคณะลูกขุนให้เห็นด้วยกับมุมมองของเขา การที่ทุกคนเข้าใจถึงความจริงขั้นพื้นฐานในแต่ละคดีเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก ดังนั้น บ่อยครั้งที่เมื่อใกล้จะจบการพิจารณาคดี ทนายจะทบทวนความจริงต่างๆ ด้วยการพูดความจริงในเชิงตรรกะให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ เช่น "สิ่งนี้เป็นความจริง" "สิ่งนั้นเป็นความจริง" "สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น" "สิ่งนั้นได้เกิดขึ้น"

ในการทำงานเดียวกัน สิ่งนี้ก็เป็นความจริงในศาสนศาสตร์ระบบ นักศาสนศาสตร์ระบบพยายามที่จะบัญญัติความจริงที่แน่นอนไว้ ความจริงที่แน่นอนในทางศาสนศาสตร์ ดังนั้นพวกเขาจึงนำเสนอความคิดเหล่านั้นในรูปแบบของจุดยืนที่ตรงไปตรงมา

ซึ่งนี่คือบทเรียนที่ 3 ของชุดบทเรียนเรื่องการสร้างศาสนศาสตร์ระบบ และเราได้ตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า "จุดยืนของศาสนศาสตร์ระบบ" นักศาสนศาสตร์ระบบดั้งเดิมมีความมุ่งมั่นในการสำรวจ อธิบาย และปกป้องศาสนศาสตร์คริสเตียนที่ถูกต้อง เหมือนที่เราจะได้เห็นในบทเรียนนี้ ส่วนหนึ่งที่สำคัญของความมุ่งมั่นนั้นก็คือการบรรยายความเชื่อคริสเตียนด้วยจุดยืนของศาสนศาสตร์

บทเรียนของเราจะแบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนแรก เราจะได้รับการวางแนวคิดทั่วไป ไปยังทางจุดยืนของศาสนศาสตร์ระบบ ว่ามันคืออะไร? มันมีส่วนอะไรในกระบวนการสร้างศาสนศาสตร์ระบบ ส่วนที่ 2 เราจะสำรวจว่าจุดยืนเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นในศาสนศาสตร์ระบบได้อย่างไร และส่วนที่ 3 เราจะสำรวจถึงความสำคัญและอันตรายของการเน้นจุดยืนเหล่านั้น ขอให้เราร่วมกันด้วยการมุ่งเน้นไปที่ข้อควรพิจารณาเบื้องต้นต่างๆ ซึ่งคือการวางแนวคิดทั่วไปของแง่มุมนี้ในการสร้างศาสนศาสตร์

การวางแนวคิด

ในการวางแนวคิดถึงเรื่องจุดยืนของศาสนศาสตร์ระบบ เราจะพูดถึง 3 เรื่องด้วยกัน เรื่องแรก เราจะให้ความหมายทั่วไปในเรื่องของจุดยืน เรื่องที่ 2 เราจะดูที่ความถูกต้องของมัน เรื่องที่ 3 เราจะอธิบายว่าหน้าที่ของจุดยืนในศาสนศาสตร์ระบบมีอะไรบ้าง ขอให้เรารู้สึกว่าความหมายของจุดยืนของศาสนศาสตร์เป็นเรื่องแรก

คำจำกัดความ

ผมคาดว่าคนส่วนใหญ่จะรู้สึกว่าการสร้างศาสนศาสตร์สามารถแสดงออกได้ในหลากหลายวิธี ในขณะที่เรากำลังอธิบาย, ร้องเพลงนมัสการ, ออกประกาศ, เล่าเรื่องพระคัมภีร์ให้กับลูกๆของเรา, หรือพูดคุยเรื่องความเชื่อกับเพื่อนของเรา

เรากำลังแสดงศาสนศาสตร์คริสเตียนของเราออกมา แต่ในระเบียบของศาสนศาสตร์ระบบ

มีทางหลักทางเดียวที่ศาสนศาสตร์จะถูกกล่าวออกมา และนั่นคือในรูปแบบของจุดยืนทางศาสนศาสตร์ สำหรับวัตถุประสงค์ของพวกเรา เราจะทำให้คำนิยามของจุดยืนทางศาสนศาสตร์ในรูปแบบนี้:

จุดยืนทางศาสนศาสตร์คือ ประโยคบอกเล่าที่ใช้ยืนยันอย่างตรงไปตรงมามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ว่า
ข้อยืนยันใดข้อยืนยันหนึ่งเป็นความจริงทางศาสนศาสตร์

ก่อนที่จะดูรายละเอียดถึงคำนิยามนี้ ขอให้เรารู้ที่บางตัวอย่างว่าเรากำลังหมายความว่าอะไร

ในเล่มที่สอง ส่วนที่ 2 บทที่ 2 ของศาสนศาสตร์คันทิงของ วิลเลียม เชด (William Shedd's Dogmatic Theology) เขาได้พูดประโยคเหล่านี้เกี่ยวกับการเชื่อฟังแบบทวิคูณของพระคริสต์

มีความแตกต่างระหว่างการเชื่อฟังของพระคริสต์แบบที่แสดงออกกับแบบที่ไม่ได้แสดงออก
การเชื่อฟังแบบไม่ได้แสดงออกคือการทนทุกข์ของพระคริสต์ในทุกแบบ...
การเชื่อฟังแบบที่แสดงออกคือการที่พระองค์ได้ทำตามทบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบ

ในที่นี้ เราได้เห็นว่ เชด ได้สร้างข้อยืนยันสามอย่างหลักๆ เรื่องแรก
เขาได้บอกว่าการเชื่อฟังของพระคริสต์สามารถถูกบรรยายเป็นสองหมวดหมู่คือ: แสดงออกและไม่ได้แสดงออก เรื่องที่สองก็คือว่า
การเชื่อฟังของพระคริสต์แบบไม่ได้แสดงออกก็คือการทนต่อความทุกข์ยาก และเรื่องที่สามที่เขาได้พูดก็คือ
การเชื่อฟังของพระคริสต์แบบแสดงออกคือการที่พระองค์ทรงรักษารบบัญญัติของพระเจ้าไว้ได้อย่างสมบูรณ์

ถ้าเรานึกถึงบทเรียนก่อนหน้านี้ เราจะเห็นได้ว่า เชด ได้เน้นคำศัพท์เฉพาะทางศาสนศาสตร์สองคำ:
"การเชื่อฟังแบบไม่ได้แสดงออก" และ "การเชื่อฟังแบบแสดงออก" แต่ในบทเรียนนี้
เราได้ให้ความสนใจมากกว่ากับวิธีที่นักศาสนศาสตร์แบบ เชด ที่ได้เอาคำศัพท์เฉพาะทางมาใช้ในจุดยืนทางศาสนศาสตร์
เพื่อที่จะทำการสำรวจในเรื่องนี้ ขอให้เรารู้ที่การจำกัดความอีกครั้งหนึ่ง: จุดยืนทางศาสนศาสตร์คือ
ประโยคบอกเล่าที่ใช้ยืนยันอย่างตรงไปตรงมามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ว่า ข้อยืนยันใดข้อยืนยันหนึ่งเป็นความจริงทางศาสนศาสตร์

จุดยืนทางศาสนศาสตร์คือ ประโยคบอกเล่าที่ใช้ยืนยันอย่างตรงไปตรงมามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ว่า
ข้อยืนยันใดข้อยืนยันหนึ่งเป็นความจริงทางศาสนศาสตร์

คำนิยามนี้ได้เน้นถึงลักษณะสี่อย่างของจุดยืนต่างๆในศาสนศาสตร์ระบบ ลักษณะแรกคือ "ประโยคบอกเล่าชี้แจง"
ลักษณะที่สอง "เป็นคำกล่าวที่เป็นความจริง" ลักษณะที่สาม "คำกล่าวที่เป็นความจริงเหล่านี้จะเกี่ยวกับศาสนศาสตร์เป็นหลัก" ลักษณะที่สี่
จุดยืนเหล่านั้นได้พูดถึงคำกล่าวที่เป็นความจริงทางศาสนศาสตร์แบบตรงๆ หรือเหมือนที่เราได้บรรยายไว้ว่า "ตรงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้"

ขอให้เราพิจารณาอย่างถี่ถ้วนขึ้นอีกใน2แต่ละด้านของคำนิยามนี้ โดยเริ่มต้นจากความคิดที่ว่า
จุดยืนของศาสนศาสตร์คือประโยคชี้แจง

ประโยคชี้แจง

เราทุกคนเข้าใจแล้วว่าเรามีประโยคหลายประเภทในภาษาทั่วไปของมนุษย์ เช่นประโยคที่ว่า "บุญเจของฉันอยู่ไหน?" เป็นประโยคคำถาม "เปิดประตูให้หน่อย" เป็นประโยคคำสั่งเพราะได้สั่งหรือชักชวนให้ทำบางสิ่งบางอย่าง ประโยคทั้งสองประเภทนี้ก็ไม่ได้มีคุณสมบัติในการเป็นจุดยืน แต่ประโยคที่ว่า "บุญเจของฉันจะเปิดประตู" เป็นประโยคชี้แจงที่บอกว่าบุญเจจะทำอะไร

เราควรจะต้องให้ชัดเจนว่า ในขณะที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้แสดงมุมมองของเขา เขาจะใช้สำนวนหลากหลายแบบ แต่ในเวลาเดียวกัน วิธีการบรรยายที่โดดเด่นของศาสนศาสตร์ระบบก็คือการสร้างประโยคชี้แจงที่ตรงไปตรงมา วิธีการบรรยายนี้มีความโดดเด่นมากถึงขั้นที่การเขียนศาสนศาสตร์ระบบดั้งเดิมในรูปแบบอื่นไม่สามารถเป็นไปได้

มากไปกว่าการเข้าใจว่าจุดยืนนั้นเป็นประโยคชี้แจง เป็นเรื่องสำคัญที่จะเห็นว่าประโยคเหล่านั้นถูกออกแบบเพื่อยืนยันข้อกล่าวอ้างเหล่านั้นว่าเป็นความจริง

เป็นข้อเท็จจริง

จุดยืนเหล่านั้นจะต้องพูดถึงและอธิบายความจริงต่างๆ ตลอดศตวรรษนี้ บรรดานักปรัชญา, นักศาสนศาสตร์, และนักภาษาศาสตร์ ได้ว่าจุดยืนแต่ละอย่างจะพูดถึงคำกล่าวอ้างที่เป็นความจริงที่แตกต่างกันออกไป เรื่องราวนี้มีความซับซ้อนเกินกว่าที่เราจะจัดการได้อย่างทั่วถึง แต่เพื่อที่จะไม่พูดแบบลดความซับซ้อนมากเกินไป เราจะพูดถึง 2 มุมของจุดยืนที่ควรจะนึกถึงในขณะที่เรากำลังสำรวจศาสนศาสตร์ระบบ

ตามรูปแบบของการอภิปรายที่มีรากฐานมาจากการเขียนของอริสโตเติลในเรื่องตรรกะ เราต้องชี้ให้เห็นว่า เราสามารถแยกแยะจุดยืนต่างๆ ได้ตามขนาด และอันดับสองตามคุณลักษณะของมัน

อันดับแรก จุดยืนอาจจะถูกบรรยายในรูปของขนาดของสิ่งที่มันกำลังพูดถึง จุดยืนที่เป็นสากลจะรวมทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในเรื่อง หรือกลุ่มนั้นอย่างไม่มีข้อยกเว้น ยกตัวอย่างเช่น ประโยคที่ว่า "สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทุกตัวมีขนหรือผม" ได้กล่าวถึงบางสิ่งที่เป็นความจริงสำหรับสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทั้งหมด

ในทำนองเดียวกัน นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะสร้างคำกล่าวที่เป็นสากลในศาสนศาสตร์ เป็นเรื่องปกติที่นักศาสนศาสตร์คริสเตียนจะพูดว่า "มนุษย์ทุกคนล้วนถูกสร้างตามฉายาของพระเจ้า" หรือ "ของประทานที่ดีทั้งหมดมาจากพระเจ้า"

ในทางตรงกันข้าม จุดยืนบางอย่างมีความ "เฉพาะเจาะจง" เพราะสิ่งที่มันกำลังพูดถึงนั้นกล่าวถึงแค่สมาชิกบางส่วนจากสมาชิกทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น ถ้าผมบอกว่า "บ้านนี้เป็นบ้านของฉัน" ผมกำลังพูดถึงความจริงที่เฉพาะเจาะจง ไม่ใช่สากล ผมไม่ได้กำลังพูดถึงบ้านทุกหลัง แต่กำลังพูดถึงบ้านที่เป็นของผมเท่านั้น

บ่อยครั้งที่นักศาสนศาสตร์ระบบจะสร้างคำกล่าวที่เป็นความจริงที่เฉพาะเจาะจง เช่น พวกเขาอาจจะพูดว่า "สมาชิกของคริสตจักรบางคนเป็นผู้ที่ไม่เชื่อ" หรือเขาอาจจะยืนยันว่า "เปาโลเป็นอัครทูต"

โดยส่วนใหญ่แล้ว นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะพยายามที่จะบรรยายในเรื่องขนาดอย่างละเอียดที่สุดเท่าที่ทำได้ -

บางครั้งอาจจะละเอียดกว่าข้อต่างๆในพระคัมภีร์ แต่บางครั้งพวกเขาจะขมวดเรื่องบางเรื่องให้กลายเป็นการกล่าวแบบกว้างๆ โดยไม่พูดถึงข้อบกพร่อง ชักตัวอย่างเช่น เป็นเรื่องปกติสำหรับนักศาสนศาสตร์ระบบที่จะกล่าวว่า "มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป" ดูผ่านๆ จุดยืนสากลนี้ดูเหมือนจะเป็นความจริง แต่ประโยคนี้อาจไม่ได้ละเอียดอย่างที่มันควรจะเป็น ในความเป็นจริง พระคัมภีร์ทั้งเล่มได้สอนว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์แต่เป็นผู้ชอบธรรม ดังนั้น เมื่อมีโอกาส เราจะต้องหยุดซักครูหนึ่งและถามว่า นักศาสนศาสตร์ระบบกำลังยืนยันบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวกับทั้งหมด หรือแค่ส่วนหนึ่งของสิ่งที่พวกเขากำลังบรรยายกันอยู่

นอกจากเรื่องของขนาดแล้ว สิ่งที่สองที่ใช้ในการแยกแยะจุดยืนคือ โดยคุณลักษณะของมัน นั่นก็คือ จุดยืนเหล่านั้นอาจจะถูกจัดว่าเป็น คำยืนยันแบบ หรือ คำยืนยันแบบปฏิเสธ ในทางตรงกันข้าม จุดยืนแบบบอกเล่าจะขึ้นขึ้นในเชิงบวกว่าบางสิ่งบางอย่างเป็นความจริง ในคำพูดที่เราใช้ในชีวิตประจำวันเราอาจจะบอกว่า "หมาตัวนี้เป็นของฉัน" ประโยคนี้เป็นประโยคที่เฉพาะเจาะจงและเป็นประโยคบอกเล่า มันได้ยืนยันว่า มีหมาตัวหนึ่งจากหลายสิ่งที่เป็นของฉัน ในศาสนศาสตร์ระบบ จุดยืนเช่น "บางประโยคของพระคัมภีร์ได้สอนถึงการชำระให้บริสุทธิ์" นับว่าเป็นจุดยืนแบบบอกเล่าที่เฉพาะเจาะจงด้วย เพราะมันได้บอกว่า อย่างน้อยประโยคในพระคัมภีร์บางประโยคได้เข้าหมวดหมู่นี้

ประโยคยืนยันที่เป็นสากลในชีวิตทั่วไป ก็อาจจะรวมถึงประโยคเช่น "ทุกอย่างที่ฉันสูญเสียไปมีความสำคัญต่อฉัน" เพราะว่าประโยคนี้ได้พูดเชิงบวกว่า ทุกอย่างที่ฉันสูญเสียไป อย่างน้อยมันเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อฉัน บ่อยครั้งที่นักศาสนศาสตร์ระบบจะแต่งประโยคคล้ายกันในสาขาวิชาของเขา ตัวอย่างเช่น ลองพิจารณาประโยคนี้ "ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา ส่วนแต่ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า" จุดยืนนี้ได้ยืนยันว่าทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้นอยู่ในกลุ่มของสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง

ในทางกลับกัน จุดยืนอาจจะมึลักษณะในเชิงปฏิเสธ และอาจจะเป็นสากลหรือเฉพาะเจาะจงก็ได้ ชักตัวอย่างเช่น เมื่อผมกล่าวว่า "บ้านนี้ไม่ใช่บ้านของผม" ผมกำลังพูดถึงจุดยืนที่เฉพาะเจาะจงและเป็นเชิงปฏิเสธ และถ้าผมอยากจะสร้างจุดยืนที่เป็นสากลและเป็นเชิงปฏิเสธ ผมอาจจะพูดอะไรประมาณนี้ "ไม่มีใครในห้องนี้พูดภาษาอังกฤษได้" คำกล่าวอ้างเชิงปฏิเสธได้ปรากฏในศาสนศาสตร์ระบบเช่นเดียวกัน ชักตัวอย่างเช่น "พระเยซูไม่ใช่คนบาป" เป็นจุดยืนที่เฉพาะเจาะจงและเป็นเชิงปฏิเสธ มันได้ปฏิเสธบางอย่างเกี่ยวกับคนๆหนึ่ง คือพระเยซู และเราได้พบประโยคเชิงปฏิเสธที่เป็นสากลในศาสนศาสตร์เช่น "ไม่มีใครที่เป็นผู้ที่ไม่เชื่อ จะสามารถรอดได้" ไม่มีคนที่ยืนยันว่าตนเองไม่เชื่อคนไหนที่จะอยู่ในกลุ่มคนที่ได้รับความรอดได้"

ความแตกต่างของขนาดและลักษณะเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องจดจำไว้ขณะที่เรากำลังศึกษาศาสนศาสตร์ระบบ การสับสนในเรื่องนี้อาจจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดอย่างมากถึงสิ่งที่นักศาสนศาสตร์กำลังยืนยัน

ตอนนี้ เราควรจะกลับไปไปที่ส่วนของคำจำกัดความของเรา: จุดยืนทางศาสนศาสตร์เป็นสิ่งที่สร้างคำกล่าวอ้างทางศาสนศาสตร์

ด้านศาสนศาสตร์

ในขณะที่เรากำลังเพิ่มมันเข้าไปในคำจำกัดความของเรา จุดยืนทางศาสนศาสตร์ไม่เพียงแต่สร้างคำกล่าวอ้างที่เป็นจริง แต่มันสร้างคำกล่าวอ้างทางศาสนศาสตร์ที่เป็นความจริง

เป็นความจริงที่นักศาสนศาสตร์ระบบมักจะอ้างถึงความจริงของประวัติศาสตร์และแนวคิดปรัชญาที่อาจจะไม่สามารถใส่เข้าไปได้หัวข้อของศาสนศาสตร์ได้ แต่ใจความหลักๆของพวกเขายังคงเป็นศาสนศาสตร์

เพื่อที่จะเข้าใจว่า"ความจริงทางศาสนศาสตร์" ที่เราหมายถึงนั้นคืออะไร เราจะต้องจำได้ว่าศาสนศาสตร์เป็นหัวข้อที่ค่อนข้างกว้าง คุณจะจำได้ว่า โทมัส อะควินัส ได้ให้คำนิยามความหมายของศาสนศาสตร์ว่ามีสองประเด็นหลัก ในเล่มที่ 1 บทที่ 1 ตอนที่ 7 ของ ซูมมา ซีโอโลจิกา อะควินัส ได้เรียกศาสนศาสตร์ว่า "หลักคำสอนอันศักดิ์สิทธิ์" และได้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

คือวิทยาศาสตร์แบบครบวงจร ที่ทุกสิ่งถูกปฏิบัติภายใต้มุมมองของพระเจ้า
เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นพระเจ้าพระองค์เองหรือเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นได้พูดถึงพระเจ้า

คำพูดของอะควินัส สะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งแยกระหว่างศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้า (Theology Proper) ซึ่งเป็นการศึกษาพระเจ้าเอง และศาสนศาสตร์ทั่วไป ซึ่งคือการศึกษาเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า

ในการทำงานเกี่ยวกับการแบ่งแยกนี้ ศาสนศาสตร์ระบบได้นับศาสนศาสตร์ทั้งสองระดับนี้ ในด้านหนึ่ง นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะให้ความสนใจเป็นพิเศษกับศาสนศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้า ด้วยการสร้างประโยคที่พูดถึงพระเจ้าโดยตรง พวกเขาจะพูดประมาณว่า: "พระเจ้าบริสุทธิ์" หรือ "พระเจ้าสร้างโลก"

แต่ในอีกด้านหนึ่ง กับมุมมองที่กว้างขึ้น นักศาสนศาสตร์ระบบก็ได้ให้ความสนใจกับศาสนศาสตร์ทั่วไป โดยกล่าวอ้างอิงย้อนขึ้นเกี่ยวกับมุมมองของสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างว่ามันเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เมื่อพูดถึงความรอดบ่อยครั้งเขาก็จะพูดประมาณว่า "ความรอดมาจากพระคุณของพระเจ้า" หรือเมื่อพูดถึงสภาพของมนุษย์ พวกเขาจะพูดแบบนี้ "ทุกคนที่มีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ล้วนเป็นคนบาป" ในแง่นี้ จุดยืนทางศาสนศาสตร์ก็จะพูดถึงหลายเรื่องมากกว่าแค่เรื่องพระเจ้าพระองค์เอง แต่โดยปราศจากความสงสัย จุดยืนเหล่านั้นจะอยู่ในบริบทที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเสมอ

อันดับที่สี่ เป็นเรื่องสำคัญที่ควรทราบว่านักศาสนศาสตร์พยายามที่จะบรรยายมุมมองของเขาด้วยความพยายามอย่างมากที่จะสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา

ตรงไปตรงมา

แน่นอน เราตระหนักได้ว่าไม่มีการอธิบายอะไรที่สมบูรณ์แบบ รวมถึงการอธิบายเรื่องของพระเจ้าด้วยเช่นกัน แต่ในเวลาเดียวกัน นักศาสนศาสตร์ระบบได้พยายามที่จะตรงมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในขณะที่เขากำลังสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ขึ้นมา

จะเป็นเรื่องผิดปกติก่อนสำหรับนักศาสนศาสตร์ที่จะบอกคำว่า: "พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะ" และไม่พูดอะไรต่อจากนั้น ประโยคนี้เป็นความจริงตามพระคัมภีร์ แต่นักศาสนศาสตร์ระบบพยายามที่จะหลีกเลี่ยงวิธีพูดที่ไม่ตรง เช่นการใช้คำอุปมาอุปไมยและสำนวนต่างๆ ดังนั้น แทนที่จะพูดว่า "พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะ" นักศาสนศาสตร์ระบบจะพยายามที่จะพูดอีกแบบเพื่อให้มีความตรงไปตรงมามากขึ้น ด้วยการพูดประมาณนี้ "พระเจ้ามีการดูแลพิเศษสำหรับชนชาติของพระเจ้า"

เขาต้องการที่จะบรรยายของตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วยจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ชัดเจน, ตรงไปตรงมา, และไม่หวือหวา

เพื่อที่จะสรุป เราต้องจำได้ว่าเรากำลังเน้นวิธีการอธิบายที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจงในเรื่องสำคัญทางศาสนศาสตร์ระบบ เพื่อวัตถุประสงค์ของเรา เราสามารถนึกถึงการอธิบายทางศาสนศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ซึ่งเจตนาอย่างตรงมากที่สุดเท่าที่จะตรงได้ในการยืนยันความจริงทางศาสนศาสตร์อย่างน้อยหนึ่งอย่าง

จากการคิดถึงคำถามพื้นฐาน เราควรจะไปดูที่ส่วนที่สองของการวางแผนความคิดในเรื่องนี้: อะไรคือเหตุผลที่เราต้องสร้างศาสนศาสตร์จากจุดยืนต่างๆ? อะไรที่ทำให้กระบวนการนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม?

ความถูกต้อง

ตลอดทั้งประวัติศาสตร์คริสตจักร บ่อยครั้งที่คริสเตียนได้บรรยายความเชื่อของเขาในแบบที่เป็นประโยคตรงไปตรงมา ลองฟังจากตัวอย่างนี้ ที่เป็นการกล่าวเปิดของหลักข้อเชื่อไนซีน (Nicene Creed) ของสมัยศตวรรษที่สี่:

ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว, คือพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่, ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทุกสิ่งทุกอย่างทั้งที่มองเห็นได้และที่มองไม่เห็น

หลักข้อเชื่อไนซีน ได้บันทึกการจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญๆอีกหลายอย่าง หลักข้อเชื่อนี้และหลักข้อเชื่ออื่นๆที่คล้ายคลึงกัน ได้รับการรับรองจากคริสเตียนตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา

ในเวลาเดียวกัน ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ได้มีบางคนที่สงสัยถึงความเหมาะสมของการใช้จุดยืนของศาสนศาสตร์ เพื่อวัตถุประสงค์ของเรา เราจะพูดถึงการคัดค้านหลักๆ 2 อย่างที่ได้ถูกยกขึ้นมา: ในด้านหนึ่ง อุปสรรคได้เกิดขึ้นจากหลักคำสอนของการที่เข้าใจพระเจ้าให้สมบูรณ์ไม่ได้ (divine incomprehensibility); และในอีกด้านหนึ่ง อุปสรรคนั้นมาจากเหตุผลนิยมทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ให้เราพิจารณาถึงวิธีที่หลักคำสอนของการที่เข้าใจพระเจ้าให้สมบูรณ์ไม่ได้ ได้สร้างคำถามขึ้นมา

การเข้าใจพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ไม่ได้

พวกเรากลับมาอยู่กับคำพูดที่รู้จักกันดีใน อิสยาห์ 55:8-9 ซึ่งเป็นพื้นฐานของหลักคำสอนนี้

“เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ
“เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็นสูงกว่าทางของพวกเจ้า
และความคิดของเราก็นสูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น (อิสยาห์ 55:8-9)

น่าเสียดายที่ว่า ในหลายกลุ่ม ข้อนี้และอีกหลายข้อได้ถูกใช้เพื่อจะสนับสนุนความคิดที่ว่า

พระเจ้าทรงอยู่เหนือความสามารถของเราที่จะเข้าใจ และเราไม่สามารถอธิบายพระองค์ได้

ในมุมมองนี้ การบอกว่าพระเจ้าเป็นความรัก คือการพูดถึงสิ่งที่เราไม่สามารถอธิบายได้จริงๆ การที่บอกว่าพระเยซูเป็นทางเดียวสำหรับความรอด ก็คือการจำกัดพระเจ้าอย่างไม่สมเหตุผล

การคิดแบบนี้ก็เกิดขึ้นในหลายรูปแบบตลอดทั้งประวัติศาสตร์ เช่น นักศาสนศาสตร์หลายคนเคยโต้แย้งว่าทางเดียวที่จะพูดถึงพระเจ้าก็คือต้องตาม ฟืออา เนกาทีฟ – คือ วิธีของการปฏิเสธ ในมุมมองนี้ เราไม่สามารถพูดหรือแต่งประโยคเดียวในทางบวกเกี่ยวกับพระเจ้า เราทำได้แค่เพียงปฏิเสธสิ่งต่างๆเกี่ยวกับพระองค์ด้วยการเปรียบเทียบพระเจ้ากับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เราสามารถพูดได้แค่เพียง "พระเจ้าทรงไม่ได้ถูกจำกัดจากพื้นที่" "พระเจ้าไม่ทรงถูกจำกัดจากเวลา" "พระเจ้าไม่เป็นกายภาพ" ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ มีนักศาสนศาสตร์มากมายที่ช่างสงสัย และไม่มั่นใจในเรื่องพระเจ้า ได้โต้แย้งว่าเราไม่มีความสามารถที่จะบรรยายพระเจ้าหรือสิ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับพระองค์โดยใช้คำอธิบายในทางบวกได้

ในทางตรงกันข้ามกับการมุมมองในทางที่ผิดนี้ ในฐานะที่เราเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ เราต้องสำรวจความถูกต้องของจุดยืนของศาสนศาสตร์โดยใช้พระคัมภีร์เป็นพยาน นักศาสนศาสตร์ระบบดั้งเดิมได้ตามพระคัมภีร์โดยการพูดถึงการที่จะเข้าใจพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ไม่ได้ พร้อมกับความจริงที่ว่าเราสามารถรู้จักพระเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าได้สำแดงพระองค์เอง ในด้านหนึ่ง เราไม่สามารถรู้จักพระเจ้าในแบบที่สมบูรณ์ แต่ในทางกลับกัน เราสามารถรู้จักพระเจ้าในส่วนที่พระองค์ได้ทรงสำแดงให้เราเห็น และความรู้ที่ไม่สมบูรณ์นี้ก็ยังคงเป็นความรู้ที่แท้จริงอยู่ ข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่ทำให้การแยกแยะนี้ชัดเจนก็คือ: เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 ในข้อนี้โมเสสได้สรุปเรื่องนี้ให้อิสราเอลในแบบนี้:

“สิ่งลี้ลับทั้งปวงเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
แต่สิ่งที่ทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลายและของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์
เพื่อเราจะทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของธรรมบัญญัตินี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29)

ต้องสังเกตว่า มีสองสิ่งในมุมมองนี้ ในสิ่งหนึ่ง โมเสสได้พูดถึง "สิ่งลี้ลับ" สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้แสดงให้มนุษย์เห็น ความรู้เหล่านี้ได้ถูกเก็บไว้สำหรับพระองค์เอง ในความเป็นจริง เราต้องเตือนตัวเองอยู่เสมอว่า สิ่งลี้ลับ, สิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็นนั้นมันไม่มีขอบเขตที่สิ้นสุด

ในเวลาเดียวกัน ต้องสังเกตว่าโมเสสไม่ได้พูดแต่พระเจ้าทรงเก็บความลับไว้จากพวกเรา เขาได้บอกด้วยว่ามีบางอย่างที่ "ทรงสำแดง" นั่นคือ พระเจ้าทรงสำแดงในพระวจนะของพระองค์ และตามที่โมเสสกล่าว สิ่งเหล่านี้ที่ทรงสำแดง "เป็นของเราทั้งหลายและของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์" พูดอีกแบบหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเชื่อและยอมรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสำแดงด้วยสุดหัวใจของเรา และความจริงนี้แสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องถูกต้องที่จะพูดถึงสิ่งที่ทรงสำแดง

นอกจากความท้าทายเหล่านี้ที่เกิดขึ้นจากหลักคำสอนของการที่จะเข้าใจพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ไม่ได้ ความถูกต้องของจุดยืนทางศาสนศาสตร์ ได้ถูกท้าทายจากเหตุผลนิยมเน้นวิทยาศาสตร์

เหตุผลนิยมทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

ในสองศตวรรษที่ผ่านมา คือศตวรรษของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ มีแนวคิดหลากหลายที่ได้โต้แย้งว่าศาสนศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์จอมปลอม ซึ่งนั่นหมายความว่า นักศาสนศาสตร์ระบบพูดถึงสิ่งที่ดูเหมือนเหมือนข้อเท็จจริง แต่ที่จริงแล้วเป็นเพียงความหลอกลวง ในวิทยาศาสตร์ปัจจุบันเมื่อเราต้องการที่จะรู้ความจริงของสิ่งใด เราต้องสร้างสมมติฐานและจากนั้นก็ทำการทดลอง และหลังจากที่ได้ทดลองให้สำเร็จและได้รู้ว่ามีผ่านหรือไม่ผ่าน เราจะสามารถยอมรับว่าเป็นความจริง แต่นักวิทยาศาสตร์เร็วเกินไปในการชี้ให้เห็นว่าจุดยืนทางศาสนศาสตร์ไม่สามารถทดลองในแบบนี้ได้

เราทุกคนต้องยอมรับว่าสิ่งนี้เป็นความจริงในระดับหนึ่ง เราสามารถเอาของเหลวใส่ในหลอดทดลองและวิเคราะห์คุณสมบัติของมัน ไม่มีใครสามารถเอาพระเจ้าใส่ในหลอดทดลองเพื่อจะดูว่าพระเจ้าเป็นตรีเอกานุภาพจริงหรือเปล่าได้ ในขณะที่เราสามารถใช้เครื่องมือเพื่อวัดขนาดของสิ่งต่างๆได้ ไม่มีเครื่องมือไหนที่สามารถวัดขนาดของพระเจ้าเพื่อดูว่าพระเจ้าทรงไม่จำกัดได้ เพราะเหตุผลนี้เอง คนมากมายในยุคปัจจุบันจะได้แย้งว่า นักศาสนศาสตร์ระบบก็เป็นเหมือนศิลปิน และนักกวีที่แสดงความรู้สึกและสัญชาตญาณทางศาสนา เรากำลังหลอกตัวเองและหลอกคนอื่นเวลาเราพูดว่าสิ่งที่เรากำลังบรรยายถึงเป็นข้อเท็จจริง แต่มีทางหนึ่งที่เราสามารถตรวจสอบจุดยืนทางศาสนศาสตร์ได้ตามหลักฐานจากการทดลอง ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าอะไรที่เรายึดถือเป็นเปรียบเสมือนหลักฐานจากการทดลองและอะไรเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับมุมมองของเรา

ในฐานะที่เราเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ เราอุทิศตัวเองเพื่อจะติดตามมาตรฐานการตรวจสอบศาสนศาสตร์ที่พระองค์ได้ใช้ พระองค์ได้ทรงให้เหตุผลในคำกล่าวทางศาสนศาสตร์ของพระองค์อย่างไร? พระองค์ทรงตรวจสอบจุดยืนทางศาสนศาสตร์ของคนอื่นอย่างไร?

แน่นอนอยู่แล้วที่พระเยซูต้องฟังการเปิดเผยทั่วไป; คือการเปิดเผยของพระเจ้าในทุกสิ่ง พระเยซูได้ทรงฟังการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหมือนที่เราควรจะทำเช่นกันในปัจจุบันนี้ แต่พระเยซูสอนว่าพระคัมภีร์ซึ่งเป็นแหล่งที่ไม่เคยผิดพลาดเป็นแหล่งที่ซัดที่สุดและมีอำนาจสูงที่สุดในการทดสอบมุมมองทางศาสนศาสตร์ด้านต่างๆ เมื่อพระเยซูต้องการที่จะทดสอบแนวคิดทางศาสนศาสตร์ พระองค์มักจะกลับไปไปที่พระคัมภีร์ซึ่งเป็นมาตรฐานจากการทดลองของพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 15:7 เมื่อพระเยซูพูดทำทนายความหน้าซื่อใจคดของพวกฟาริสี พระองค์ทำสิ่งนี้โดยการอ้างถึงพระคัมภีร์ เราได้อ่านถ้อยคำเหล่านี้:

พวกหน้าซื่อใจคด อิสยาห์พยากรณ์ถึงท่านทั้งหลายถูกแล้วว่า (มัทธิว 15:7)

ถึงแม้พระเยซูไม่ได้เอาพระเจ้าใส่เข้าไปในหลอดทดลอง แต่พระเยซูได้ทรงนำแนวคิดทางศาสนศาสตร์เข้าไปสู่ทดลอง พระองค์ได้ทรงวัดข้อเสนอทางศาสนศาสตร์จากการประเมินโดยใช้มาตรฐานของพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง ในขณะที่เราเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ เราไม่ควรจะยอมรับว่า ศาสนศาสตร์นำเสนอความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าโดยไม่ผ่านการยอมรับใดๆ จากมุมมองของคริสเตียน คำกล่าวทางศาสนศาสตร์ระบบเป็นมากกว่าแค่การแสดงออกของความรู้สึกทางศาสนา แต่มันคือการพิสูจน์ว่าจริงหรือไม่จริงจากการใช้พระคัมภีร์เป็นเครื่องทดสอบ

ตอนนี้เราได้เห็นแล้วว่าจุดยืนทางศาสนศาสตร์คืออะไร และวิธีการบรรยายความจริงทางศาสนศาสตร์ที่เหมาะสมเป็นอย่างไร

เราควรจะมาพิจารณาข้อคิดที่สาม: ส่วน/ตำแหน่งไหนที่เรื่องเหล่านี้ใช้ในการสร้างสรรค์ระบบ

ส่วน/ตำแหน่ง

ในบทเรียนก่อนหน้านี้เราได้เห็นแล้วว่า

ศาสนศาสตร์ระบบโปรเตสแตนต์ได้ตามลำดับความสำคัญอื่นๆ ที่นักศาสนศาสตร์สมัยกลางได้พัฒนาขึ้นมาในเวลาที่เขาได้มีปฏิสัมพันธ์กับปรัชญาของอริสโตเติล

และผลที่ตามมาก็คือ การสร้างสรรค์ศาสนศาสตร์ระบบจำเป็นต้องมีระดับหลักๆ: การสร้างคำศัพท์เฉพาะ, การสร้างจุดยืน, ประโยคที่เป็นหลักคำสอน, และระบบที่ครอบคลุมถึงความเชื่อต่างๆ ตอนนี้เราต้องจำด้วยว่า การที่เราพูดแบบนี้ไม่ค่อยจริงสักเท่าไรหรือนักศาสนศาสตร์ระบบจะต้องนับตนเองรวมเข้าไปในทุกระดับอยู่ตลอดเวลา เพื่อความชัดเจน มันจะช่วยถ้าเรคิดถึงกระบวนการเป็นการเคลื่อนย้ายจากสิ่งที่เรียบง่ายที่สุด ไปถึงสิ่งที่ซับซ้อนที่สุดในความพยายามนี้

ที่ระดับล่างสุด คำศัพท์เฉพาะทางศาสนศาสตร์เป็นพื้นฐานที่สุดการสร้างของศาสนศาสตร์ระบบ ถ้าเราไม่ให้นิยามคำศัพท์ด้วยความระมัดระวัง จะเป็นเรื่องยากมากที่จะสร้างสรรค์ศาสนศาสตร์ระบบที่ถูกต้อง ระดับที่สองในระบบนี้ก็คือการสร้างจุดยืน ถ้าเรานึกถึงคำศัพท์เฉพาะเป็นการสร้างพื้นฐานของศาสนศาสตร์ระบบ เราน่าจะคิดว่าต้องถูกต้องว่าจุดยืนว่าจุดยืนเปรียบเสมือนแถวของหน่วยที่ได้ช่วยอธิบายและให้รายละเอียดคำศัพท์เฉพาะเหล่านั้น นักศาสนศาสตร์ระบบได้สร้างแถวของหน่วยเหล่านี้ขึ้น โดยการแต่งประโยคเกี่ยวกับพระเจ้าและความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ถูกสร้างที่มีต่อพระองค์ และถ้าเรานึกถึงจุดยืนเป็นเหมือนแถวหน่วย เราอาจจะบรรยายได้ว่าประโยคหลักคำสอนเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของผนังหรือผนังทั้งหมดที่ได้ถูกสร้างจากแถวของจุดยืน และสุดท้ายระบบของศาสนศาสตร์ได้พูดถึงวิธีที่นักศาสนศาสตร์ได้สร้างตึกทั้งตึกจากประโยคหลักคำสอน การเปรียบเทียบนี้แสดงให้เห็นว่าจุดยืนมีความสำคัญมากในการสร้างสรรค์ศาสนศาสตร์ระบบ คือเป็นเหมือนแถวหน่วยที่ถูกจัดวางด้วยความระมัดระวัง ที่สุดท้ายกลายเป็นตึกที่เรียกว่าศาสนศาสตร์ระบบ

ตัวอย่างเช่นประโยคนี้ "พระเยซูเป็นบุคคลลำดับที่สองในตรีเอกานุภาพ"

ประโยคนี้ถูกสร้างด้วยอย่างน้อยคำศัพท์เฉพาะอย่างน้อยสองคำ: "บุคคล" และ "ตรีเอกานุภาพ"

แต่จุดยืนนี้ก็ไม่ได้ให้สองคำและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกันขาดการเชื่อมกันต่อ แทนที่จะเป็นแบบนั้น

สองคำนี้ได้รวมกันเพื่อเป็นประโยคยืนยันที่ตรงไปตรงมาเกี่ยวกับพระเยซู ดังนั้น จากตรงนี้และจุดยืนอื่นๆ

นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะสร้างหลักคำสอนในเรื่องตรีเอกานุภาพ

และหลักคำสอนตรีเอกานุภาพเป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอนเรื่องพระเจ้า ซึ่งเป็นผนังในตึกของระบบศาสนศาสตร์คริสเตียนทั้งหมด

เป็นเรื่องที่สำคัญที่จะจำด้วยว่าเมื่อนักศาสนศาสตร์ระบบได้อภิปรายหรือเขียนเกี่ยวกับศาสนศาสตร์

เขาได้ใช้เทคนิคเชิงโวหารต่างๆ ในการบรรยาย พวกเขาได้นำเสนอความคิดและใช้หลักฐานเพื่อสนับสนุนความคิดเหล่านี้

พวกเขาได้สนับสนุนและได้ถ่วงถ่วงความคิดของคนอื่นๆ เขาคำถามเชิงโวหาร

พวกเขาติดตามพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของความคิดต่างๆ พวกเขาเปิดเผยแรงจูงใจและแสดงให้เห็นผลดีและผลเสียของด้านต่างๆ

มีเทคนิคเชิงวาทศิลป์หลากหลายที่พวกเขาพร้อมที่จะนำไปใช้ แต่ว่า จุดยืนทางศาสนศาสตร์ ทำหน้าที่เป็นรากฐานหลักภายใต้คำอธิบาย,

ข้อโต้แย้ง, การป้องกัน และเทคนิคการโน้มน้าวใจ ที่เราได้เห็นในศาสนศาสตร์ระบบ

และสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนที่สำคัญในกระบวนการสร้างสรรค์ศาสนศาสตร์ระบบ

ตอนนี้เราได้วางแนวความคิดเกี่ยวกับจุดยืนในศาสนศาสตร์ระบบแล้ว เราควรจะไปดูที่หัวข้อหลักเรื่องที่สอง: คือการสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ นักศาสนศาสตร์ระบบได้สร้างจุดยืนที่ช่วยพวกเขาสร้างศาสนศาสตร์ของเขาได้อย่างไร

กระบวนการสร้าง

กระบวนการที่นักศาสนศาสตร์ระบบที่มีประสบการณ์ต้องทำตามในเวลาที่เขาสร้างจุดยืนของพวกเขาที่มีความซับซ้อนมาก ๆ ดังนั้นในเวลาที่เราต้องการสำรวจว่าจุดยืนเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นมาอย่างไร เราต้องอย่าลืมว่าการอภิปรายของเราจะต้องเป็นสิ่งที่มนุษย์ได้กำหนดขึ้น ถึงอย่างไรก็ตาม เราจะเน้นด้านสำคัญของกระบวนการเหล่านี้ที่จะช่วยให้เราสร้างศาสนศาสตร์ระบบด้วยความรับผิดชอบมากขึ้นกว่าเดิม

เราจะพิจารณาใน 2 ทาง ทางแรก เราจะพูดถึงจุดยืนที่ได้มาจากวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้นำหลักปรัชญามาใช้ ทางที่สอง เราจะดูให้ละเอียดมากขึ้นถึงวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์ได้สร้างจุดยืนมาจากพระคัมภีร์ ขอให้เราพิจารณาความจริงที่ว่าจุดยืนในศาสนศาสตร์ระบบหลายอย่างแท้จริงแล้วมีต้นกำเนิดมาจากปรัชญา

การนำหลักปรัชญามาใช้

คุณน่าจะจำได้จากบทเรียนที่ผ่านมาว่าในสมัยยุคแรก นักศาสนศาสตร์คริสเตียนหลายคนเชื่อว่าหลายแง่มุมของ นีโอ-เพลโทนิซึม ตรงกับพระคัมภีร์ ดังนั้น เขาได้บรรยายความเชื่อของเขาด้วยการวางแนวไปในทางปรัชญา ในสมัยยุคกลาง นักวิชาการคริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่าปรัชญาของอริสโตเติลตรงกับพระคัมภีร์ในหลายๆด้านที่สำคัญ ดังนั้น หลายอย่างที่พวกเขาถือว่าไว้ก็จะถูกออกแบบด้วยมุมมองของอริสโตเติล แม้กระทั่งในศาสนศาสตร์ระบบโปรเตสแตนต์ มีหลักปรัชญาสมัยใหม่หลายอย่างมีส่วนในการวางแนวคิดที่สำคัญไว้ (โดยไม่แน่ว่าจะเป็นประโยชน์หรือโทษ) และผลที่ตามมาก็คือ คำกล่าวหลายอย่างที่ปรากฏในศาสนศาสตร์ระบบมีต้นกำเนิดมาจากการอภิปรายทางปรัชญา

ตอนนี้เราต้องระมัดระวังเมื่อเราสังเกตว่าจุดยืนหลายอย่างมีต้นกำเนิดมาจากปรัชญา เพราะพระคัมภีร์ทั้งเดือนเราให้ต่อต้านและได้สนับสนุนให้เราใช้หลักปรัชญา

ในด้านหนึ่ง เราควรเอาใจใส่กับคำเตือนที่ได้เห็นใน 1 โครินธ์ 1:20 ที่อาจารย์เปาโลได้เยาะเย้ยปรัชญาของชาวโลก

คนมีปัญหาของยูคนีอยู่ที่ไหน? บัณฑิตของยูคนีอยู่ที่ไหน? นักได้ปัญญาของยูคนีอยู่ที่ไหน?

พระเจ้าทรงทำให้ปัญญาฝ่ายโลกเป็นความโง่แล้วไม่ใช่หรือ? (1 โครินธ์ 1:20)

เป็นเรื่องสำคัญที่นักศาสนศาสตร์คริสเตียนจะจำไว้ว่า ศาสนศาสตร์คริสเตียนและปรัชญาชาวโลกนั้นตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

แต่ในเวลาเดียวกัน ในกิจการ 17:27-28 เปาโลได้แสดงให้เห็นการใช้การสำนึกทางปรัชญาในทางที่ถูกต้อง ด้วยการวาดภาพจากคำศัพท์ของนักปรัชญาและกวีชาวกรีกที่มีชื่อว่า เคลียนทัส และ แอร์ราทิส

พระองค์...ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย... ตามที่กวีบางคนในพวกท่านกล่าวว่า
‘แท้จริงเราเป็นเชื้อสายของพระองค์’
(กิจการ 17:27-28)

ข้อความนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าเราจะต้องระมัดระวังอันตรายในเรื่องนี้
นักศาสนศาสตร์คริสเตียนก็มีความถูกต้องในการนำหลักปรัชญาต่างๆมาใช้
รวมถึงมีความถูกต้องในการรวมความจริงทางศาสนศาสตร์จากการพูดคุยทางปรัชญา เหมือนที่อาจารย์เปาโลได้ใช้เวลาเขาอยู่เมืองเอเธนส์

ถึงแม้ว่าเราควรระวังตัวกันด้านปรัชญาเหล่านี้
พระคัมภีร์ยังคงเป็นแหล่งที่สำคัญที่สุดในการสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ระบบ เพราะเหตุนี้เอง
เราควรจะให้ความสนใจเป็นพิเศษกับวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้สร้างคำกล่าวทางศาสนศาสตร์จากสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอน

การตีความพระคัมภีร์

เพื่อจะรักษาเป้าหมายนี้ให้สำเร็จเราจะดูในสามทาง: ทางแรก
เราจะนึกถึงอุปสรรคที่นักศาสนศาสตร์ระบบจะต้องเผชิญในแง่นี้: ทางที่สอง
เราจะดูว่านักศาสนศาสตร์ระบบได้จัดการกับมุมมองหนึ่งของอุปสรรคเหล่านี้ด้วยระบบที่เราจะเรียกว่า "การลดความซับซ้อนข้อเท็จจริง"
และทางที่สาม เราจะสำรวจว่า นักศาสนศาสตร์ระบบได้พบเจอกับมุมมองอื่นๆของอุปสรรคเหล่านี้โดยผ่านทาง
"การเปรียบเทียบข้อเท็จจริง"อย่างไร ขอให้เรารู้ที่อุปสรรคที่นักศาสนศาสตร์ระบบเผชิญในเวลาที่เขาเริ่มสร้างจุดยืนต่างๆ จากพระคัมภีร์

อุปสรรค

เมื่อนักศึกษาศาสนศาสตร์เริ่มที่จะศึกษาศาสนศาสตร์ระบบ
พวกเขาอาจจะมี ความคิดว่าการสร้างจุดยืนจากพระคัมภีร์เป็นเรื่องที่เรียบง่าย
เขาอาจจะคิดว่าสิ่งเดียวที่เราต้องทำก็คืออ่านพระคัมภีร์แล้วพูดตามสิ่งที่เขียนไว้
บางครั้งสิ่งนี้ก็จริงเพราะว่าพระคัมภีร์ได้กล่าวถึงจุดยืนไว้อยู่บ้าง แต่ยังมีอุปสรรคที่ค่อนข้างใหญ่หลายอย่างด้วย

นอกเหนือจากผลกระทบของความจำกัดและความบาปของมนุษย์
พระคัมภีร์เองได้แสดงให้เห็นอย่างน้อยสองอุปสรรคในการสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์
อุปสรรคหนึ่งเกิดขึ้นจากความหลากหลายที่เราได้เห็นในเนื้อหาของพระคัมภีร์
อีกอุปสรรคหนึ่งเกิดขึ้นจากการจัดอันดับหลักคำสอนของพระคัมภีร์
ให้เราพิจารณาถึงอุปสรรคที่นักศาสนศาสตร์ระบบเผชิญอันเนื่องมาจากความหลากหลายในรูปแบบการเขียนของพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ไม่ได้มีรูปแบบที่เรียบๆ พูดถึงสิ่งที่คล้ายกันในรูปแบบเดียวกันซ้ำๆ แทนที่จะเป็นแบบนั้น
มีรูปแบบมากมายที่ปรากฏขึ้นตลอดพระคัมภีร์และรวบรวมเรื่องราวต่างๆเข้าด้วยกันในหลายวิธีที่นับไม่ถ้วน
พระคัมภีร์มีการผสมผสานกันทั้งเรื่องเล่า, กฎธรรมบัญญัติ, บทกวี, คำเผยพระวจนะและจดหมายของอัครทูต
นี่เป็นเพียงแค่ตัวอย่างเล็กน้อยเท่านั้น และภายในแต่ละหมวดหมู่นั้นยังประกอบไปด้วยการอธิบายหลายแบบ ไม่ว่าจะเป็น: ประโยค,

คำสั่ง, คำถาม, คำบ่น, คำหนุนใจ, คำอุทาน, การอวยพร, การอ้างถึงคำพูด, รายการต่างๆ, กฎเกณฑ์, หัวข้อ, คำแนะนำเฉพาะทาง, ลายเซ็นและอีกหลายอย่างมากมาย และมากกว่านี้ยังมีสำนวนอีกนับไม่ถ้วน รวมถึงรายละเอียดปลีกย่อยธรรมเนียมอื่นๆที่ได้ทำให้พระคัมภีร์น่าสนใจขึ้นในหลายแบบ ความหลากหลายในรูปแบบการเขียนของพระคัมภีร์นี้ได้ทำให้การสร้างจุดยืนมีความซับซ้อนขึ้น

ลองจินตนาการว่าถ้าพระคัมภีร์เป็นแค่หนังสือที่ประกอบไปด้วยจุดยืนที่ตรงไปตรงมาเท่านั้น เป็นรายการของความจริงทางศาสนศาสตร์ยาวเหยียด ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง การใช้พระคัมภีร์ในศาสนศาสตร์ระบบก็จะค่อนข้างง่าย แต่แน่นอนพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นแบบนั้น พระคัมภีร์มีความหลากหลายในเรื่องรูปแบบการประพันธ์

ทีนี้ลองจินตนาการว่าถ้านักศาสนศาสตร์ระบบเริ่มที่จะบรรยายศาสนศาสตร์ของเขาด้วยรูปแบบการประพันธ์ที่หลากหลายมากขึ้น ลองจินตนาการว่า ศาสนศาสตร์ของเขาเต็มไปด้วยบทกวี, เรื่องเล่า, คำสั่ง, จดหมาย, คำบ่นและสำนวนอีกหลายประเภท ถ้าสิ่งนี้เป็นจริง การใช้พระคัมภีร์ในศาสนศาสตร์ระบบก็จะง่ายเช่นเดียวกัน แต่แน่นอน สิ่งนี้ก็ได้เป็นความจริงด้วย

ความจริงก็คือ พระคัมภีร์มีความหลากหลายในรูปแบบการเขียน แต่นักศาสนศาสตร์ระบบได้บรรยายคำสอนของพระคัมภีร์ไว้ในจุดยืนเท่านั้น กลายเป็นว่านักศาสนศาสตร์ระบบต้องเอารูปแบบการเขียนหลายประเภทที่เขาได้เจอในพระคัมภีร์มาทำให้อยู่ในการบรรยายรูปแบบเดียว และสิ่งนี้ก็เป็นอุปสรรคค่อนข้างใหญ่ที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้เผชิญ

อุปสรรคที่ 2 ที่พระคัมภีร์ได้เสนอให้นักศาสนศาสตร์ระบบคือ วิธีการจัดลำดับหลักคำสอนหรือการไม่ได้จัดลำดับหลักคำสอน พูดเป็นคำเดียวคือ พระคัมภีร์ไม่ได้แยกหมวดหมู่ของหัวข้อต่างๆไว้เป็นบทๆ แต่หัวข้อหนึ่งของพระคัมภีร์มักจะถูกกล่าวถึงเรื่อยๆตลอดทั้งพระคัมภีร์และลักษณะเช่นนี้ของพระคัมภีร์ได้เป็นอุปสรรคสำหรับนักศาสนศาสตร์ระบบ

นึกภาพว่าถ้าพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเช่นนี้จะเป็นอย่างไร สมมติว่าพระคัมภีร์จัดการกับหลักคำสอนทีละอย่าง สมมติว่าพระคัมภีร์จัดการกับหัวข้อทีละหัวข้อโดยสอนอย่างละเอียดถี่ถ้วนและหลังจากนั้นค่อยไปถึงหัวข้อต่อไป ถ้าสิ่งนี้เป็นจริง นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะอ่านแต่ละส่วนของพระคัมภีร์เพื่อจะสร้างประโยคศาสนศาสตร์เกี่ยวกับแต่ละส่วนของพระคัมภีร์ แต่แน่นอน นี่ไม่ใช่วิธีการที่พระคัมภีร์ได้แสดงหัวข้อทางศาสนศาสตร์ต่างๆ

หรือลองนึกภาพว่า ศาสนศาสตร์ระบบมีระเบียบน้อยกว่าที่มีอยู่ ด้วยการพูดถึงด้านเล็กๆของหัวข้อทีละหัวข้อ และสมมติว่าเขาได้พูดถึงส่วนเล็กๆของหลักคำสอนอื่นๆก่อนที่จะมาพูดถึงด้านที่สองของหลักคำสอนแรก ถ้าเขาพอใจในการพูดถึงเรื่องนี้ตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ มันก็จะค่อนข้างง่ายสำหรับเขาที่จะทำงานกับพระคัมภีร์

แต่แน่นอน นี่ไม่ใช่สิ่งที่นักศาสนศาสตร์ระบบต้องการทำ เขาพวกเขาต้องการที่จะนำเสนอคำสอนของพระคัมภีร์ให้เป็นระเบียบและครบสมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และผลของความต้องการนี้ก็คือเขาจะทำงานหนักเพื่อจะรวบรวมข้อมูลจากหลายที่ในพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ได้พูดถึงด้านที่หลากหลายของหัวข้อต่างๆของศาสนศาสตร์ในหลากหลายรูปแบบ จากหลากหลายที่ การนำเสนอศาสนาศาสตร์จากพระคัมภีร์ในแบบนี้เองที่เป็นอุปสรรคใหญ่อีกอย่างหนึ่งสำหรับนักศาสนศาสตร์ระบบ

ตอนนี้เราได้เห็นอุปสรรคหลักๆสองอย่างที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้พบจากการทำงานกับพระคัมภีร์ เราควรจะให้ความสนใจกับระบบที่เรียกว่า การลดความซับซ้อนข้อเท็จจริง นี่ก็เป็นกลยุทธ์ที่นักศาสนศาสตร์ระบบจะใช้ในการก้าวผ่านอุปสรรคในเรื่องความหลากหลายของรูปแบบการเขียนพระคัมภีร์

การลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริง

พูดง่ายก็คือ:

การลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริงคือการเน้นที่ความจริงทางศาสนศาสตร์ซึ่งข้อพระคัมภีร์ได้สอนและลดความสำคัญของมุมมองอื่น ๆ ที่มีต่อความจริงข้อนั้นลง

เช่นเดียวกับภาษาทั่วไปของมนุษย์ ข้อความในพระคัมภีร์ถูกออกแบบมาเพื่อมีผลกระทบที่หลากหลายกับผู้อ่าน ข้อความในพระคัมภีร์ได้ให้ทั้งข้อมูล, แรงบันดาลใจ, กล้าหาญ, กระตุ้นจิตใจ, ชี้ทาง, ให้กำลังใจ, แสดงความห่วงใย, ชื่นชมใจ, สร้างความพิศวง, แก้ไข, ฝึกสอน, สนับสนุน, เป็นพระพร, แสงสว่าง, กระตุ้นจินตนาการและอีกหลายอย่างมากมาย ไม่ใช่ข้อความในพระคัมภีร์ทั้งหมดถูกออกแบบมาเพื่อทำสิ่งเหล่านี้ แต่ข้อความพระคัมภีร์ที่มีความยาวมากกว่าข้ออื่นได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้มีผลกระทบหลากหลาย

แต่นักศาสนศาสตร์ระบบได้ให้ความสนใจหลักๆของเขา (เกือบจะเป็นความสนใจเดียวของพวกเขา) ที่ความจริงทางศาสนศาสตร์ที่ได้ถูกสอนไว้ในพระคัมภีร์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ นักศาสนศาสตร์ระบบจะให้ความสนใจเฉพาะกับข้อความพระคัมภีร์ที่มีข้อเท็จจริงโดยเฉพาะ และข้อความอื่นๆของพระคัมภีร์จะไม่ได้ได้รับความสนใจ

กระบวนการลดพระคัมภีร์ให้เหลือเฉพาะข้อเท็จจริงของมันนับว่าเป็นระบบที่ค่อนข้างตรงไปตรงมา เมื่อข้อความพระคัมภีร์ถูกออกแบบเพื่อพูดถึงข้อเท็จจริงโดยตรง ในเหตุการณ์เหล่านี้ นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะบันทึกข้อเท็จจริงจากข้อความพระคัมภีร์นั้นไว้ ทั้งสิ่งที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมาและสิ่งที่มีความหมายแฝง หลังจากนั้นเขาจะเน้นความจริงที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาของพวกเขา

ให้เราใช้ 2 ทิโมธี 3:16 เป็นตัวอย่างของข้อความที่เน้นข้อเท็จจริง ในที่นี้เปาโลบอกว่า:

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม (2 ทิโมธี 3:16)

ถ้าเราดูในบริบทที่ใหญ่กว่า

เราสามารถบอกได้ว่าข้อนี้ถูกเขียนไว้เพื่อเป็นอะไรที่มากกว่าแค่รายการข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์ อาจารย์เปาโลได้เชื่อมข้อนี้ต่อจากข้อความก่อนหน้านี้เพื่อเป็นแรงจูงใจให้แก่ทิโมธี เพื่อให้ทิโมธีสนใจพระคัมภีร์อย่างจริงจัง และท้ายที่สุด ข้อนี้ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อจะหนุนใจและจูงใจทิโมธีให้เขาอุทิศตัวให้กับพระคัมภีร์อีกครั้ง แต่ส่วนหนึ่งของการออกแบบที่ซับซ้อนนี้ก็คือเพื่อจะสร้างการยืนยันความจริงทางศาสนศาสตร์หลากหลายอย่าง และนักศาสนศาสตร์ระบบใช้ข้อความนี้อย่างมาก เพราะเขาสนใจในข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์เหล่านี้

ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนในข้อความนี้สามารถสรุปให้เป็นกลุ่มของจุดอื่นที่เป็นสากลและเป็นประโยชน์บอกเล่าได้ดังนี้:

"พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยจากพระเจ้า" "พระคัมภีร์ทุกตอนมีประโยชน์ในการสอน"

"พระคัมภีร์ทุกตอนมีประโยชน์ในการเตือนว่ากล่าว" "พระคัมภีร์ทุกตอนมีประโยชน์ในการแก้ไขสิ่งผิด"

"พระคัมภีร์ทุกตอนมีประโยชน์ในการอบรมในความชอบธรรม"

จุดอื่นเหล่านี้ได้สะท้อนถึงการพิจารณาข้อเท็จจริงต่างๆ ที่แสดงให้เห็นจากข้อนี้

นอกเหนือจากข้อเท็จจริงที่ชัดเจนเหล่านี้

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ ได้มีข้ออื่นอื่นที่มีความหมายเป็นนัยแฝงอยู่จึงทำให้เป็นที่สนใจนักศาสนศาสตร์ระบบเช่นเดียวกัน เช่น

เราสามารถพูดได้ว่าพระเจ้าต้องการที่จะสื่อสารถึงน้ำพระทัยของพระองค์

ข้อความนี้ได้บอกเป็นนัยด้วยว่าความสนใจในพระคัมภีร์เป็นเรื่องสำคัญในการชำระให้บริสุทธิ์

และแม้แต่เปาโลได้พูดถึงพระคัมภีร์เดิมอย่างเฉพาะเจาะจง

เขาได้ให้ความหมายเป็นนัยไว้ด้วยว่าพระคัมภีร์ใหม่ได้รับการคล้อยจากพระเจ้าและมีประโยชน์ในวิธีเหล่านี้เช่นเดียวกัน

จากการที่ข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์ทั้งที่เห็นได้ชัดเจนและมีความหมายแฝงได้ปรากฏให้เห็นชัดแล้ว

นักศาสนศาสตร์ระบบสามารถใช้ความจริงเหล่านี้ในการอธิบายและปกป้องการจัดการหมวดหมู่ทางศาสนศาสตร์ของเขา

เป็นอย่างที่คิดไว้ ว่าข้อนี้มักจะปรากฏอยู่บ่อยๆ ในศาสนศาสตร์ระบบเพื่อจะสนับสนุนคำยืนยันเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระคัมภีร์

ตัวอย่างเช่น ในบทที่ 2 ของ หนังสือศาสนศาสตร์ระบบของโรเบิร์ต เรมอนด์ เขาได้อ้างถึง 2 ทิโมธี 3:16

เพื่อจะสนับสนุนคำยืนยันว่าพระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาด เขาเขียนไว้ว่า:

ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้ยืนยันถึงการไม่มีข้อผิดพลาดของพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกเขียนไว้

ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้มนุษย์ผ่านทางผู้รับใช้ด้วยการคล้อย

ประโยคในลักษณะนี้เป็นวิธีปกติที่ข้อนี้จะถูกใช้ในศาสนศาสตร์ระบบ

แต่ข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์ที่ชัดเจนและมีความหมายแฝงของศาสนศาสตร์ที่ได้ถูกสอนไว้ใน 2 ทิโมธี

พูดถึงเรื่องหัวข้อศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมอื่นๆ เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น

นักศาสนศาสตร์ระบบอาจจะอ้างถึงข้อนี้ภายใต้หลักคำสอนของศาสนศาสตร์เรื่องพระเจ้า

เป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงเมตตาเพราะได้ทรงสำแดงพระองค์เองให้มนุษย์ พวกเขาอาจจะใช้ข้อนี้ในหลักคำสอนเกี่ยวกับคริสตจักร

เพื่อยืนยันว่าการอ่านพระคัมภีร์เป็นหนทางให้คริสตจักรได้รับพระคุณ พวกเขาอาจจะพูดถึงข้อนี้ได้ถูกของหลักคำสอนเกี่ยวกับสันโลก

เพื่อจะยืนยันว่าเราสามารถไว้วางใจคำเผยพระวจนะจากพระคัมภีร์ได้ ความเป็นไปไม่ได้ไม่สิ้นสุด

ด้วยข้อความพระคัมภีร์ที่คล้ายกับจุดอื่นของศาสนศาสตร์ระบบ การลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริงจะค่อนข้างง่าย

เมื่อเราได้อ่านในปฐมกาล 1:1 ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกอย่าง ไม่ได้เป็นเรื่องยากที่จะบอกว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้าง

เมื่อเราอ่านในอิสยาห์ 6:3 ทูตสวรรค์ร้องว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์" ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นเรื่องง่ายที่จะสรุปว่า

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ เมื่อเราอ่านในโรม 3:28 ว่าการชำระให้ชอบธรรม เกิดขึ้นด้วยความเชื่อ โดยไม่เกี่ยวกับการกระทำ

เราอาจนำประโยคนี้เข้าไปในการอภิปรายถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับความรอด

ข้อความในพระคัมภีร์มากมายได้สร้างคำยืนยันที่น่าเข้ามาในศาสนศาสตร์ระบบได้อย่างง่าย

จึงไม่น่าประหลาดใจที่นักศาสนศาสตร์ระบบจะใช้ข้อความเช่นนี้บ่อยๆ

แต่กระบวนการลดความซับซ้อนถึงข้อเท็จจริงเริ่มที่จะซับซ้อนเมื่อข้อความพระคัมภีร์ไม่ได้คล้ายกับจุดยืนทางศาสนศาสตร์ในสถานการณ์เช่นนี้

นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะต้องระมัดระวังที่จะสังเกตลักษณะทางวรรณกรรมของข้อความเหล่านี้เพื่อที่เขาจะสามารถระบุข้อเท็จจริงต่างๆที่ข้อความเหล่านี้ได้สอนไว้ จากนั้นพวกเขาจะใช้ข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัดในการอภิปรายศาสนศาสตร์ระบบของเขา เช่น ในบางครั้งพระธรรมสุภาษิตจะดูเหมือนกับเป็นจุดยืนทางศาสนศาสตร์อย่างง่ายๆ แต่จริงๆแล้วไม่ใช่ ลองดูที่สุภาษิต 23:13-14 เราได้อ่านคำเหล่านี้:

อย่าละเลยการติสอนเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย, ถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว

เจ้าจะช่วยชีวิตเขาให้พ้นจากแดนคนตาย (สุภาษิต 23:13-14)

ถ้าดูผ่านๆดูเหมือนกับว่าสุภาษิตนี้ได้ยืนยันข้อเท็จจริงสองอย่าง เขาได้พูดเกี่ยวกับเด็กที่ถูกติสอนว่า "เขาจะไม่ตาย" และเขาได้พูดเกี่ยวกับพ่อผู้ที่ติสอนลูกว่าจะ "ช่วยชีวิตลูกของเขาให้พ้นจากแดนคนตาย"

แต่ในลักษณะของพระธรรมสุภาษิต ประโยคแบบนี้ไม่ค่อยได้เป็นจุดยืนที่ตรงไปตรงมามากเท่าไรหรือนักแปลที่ระมัดระวังก็จะเห็นว่าข้อเหล่านี้ไม่ได้สร้างคำกล่าวยืนยันในแบบที่ตรงไปตรงมาหรือรับประกันประสิทธิผลของการติสอนแทนที่จะเป็นเช่นนี้ ข้อเหล่านี้ได้เตือนพ่อที่มีสติปัญญาให้ติสอนลูกเพราะการติสอนจะก่อให้เกิดผลอันดีในชีวิตของเด็กในความเป็นจริงส่วนแรกของข้อเหล่านี้ ได้บอกเราว่าพระธรรมสุภาษิตนี้ถูกเขียนไว้เป็นการตักเตือนคนที่เป็พ่อเป็นหลักนักปราชญ์ได้กล่าวว่า "อย่าละเลยการติสอน จงลงโทษเขา" ในที่นี้พ่อได้รับคำเตือนให้ติสอนลูกของเขา

จากการตระหนักถึงเรื่องเหล่านี้

นักศาสนศาสตร์ระบบสามารถเห็นภาพของข้อเท็จจริงที่มีความหมายแฝงในข้อนี้ได้หลายอย่าง เช่น ภายใต้หลักคำสอนมนุษย์วิทยา นักศาสนศาสตร์ระบบสามารถใช้ข้อความนี้เป็นหลักฐานว่าเด็กเป็นคนบาป ภายใต้กฎของการชำระให้บริสุทธิ์นี้เขาสามารถยืนยันว่าการติสอนของพ่อแม่มีขึ้นเพื่อให้เด็กเติบโตขึ้นในเรื่องความบริสุทธิ์

สิ่งที่น่าสนใจไม่น้อยคือ

มีนักศาสนศาสตร์ระบบอย่างน้อยคนหนึ่งที่ได้ใช้ข้อนี้เพื่อสนับสนุนมุมมองในหลักคำสอนเกี่ยวกับวันสิ้นโลก ในบทที่ 3 ส่วนที่ 6 จากหนังสือ ศาสนศาสตร์ระบบของลูอิส เบอร์กอฟ เขาได้ใช้สุภาษิต 23:14 เพื่อจะเปิดเผยมุมมองหนึ่งของหลักคำสอนเกี่ยวกับการฟื้นคืนมาจากความตาย เขากล่าวว่า:

แน่นอนที่หลักฐานไม่ได้อยากจะชี้ว่า

ความเชื่อในเรื่องการฟื้นคืนมาจากความตายนั้นได้มีอยู่หลายศตวรรษก่อนการเนรเทศ

มันมีความหมายเป็นนัยอยู่ในข้อความต่างๆที่ได้พูดถึงการช่วยกู้จากแดนคนตาย

ในที่นี้ เบอร์กอฟ ได้สรุปไว้ว่าคำว่า "การช่วยชีวิตเขาให้พ้นจากแดนคนตาย" ในสุภาษิต 23:14 มีความหมายแฝงถึงชาวอิสราเอลที่เชื่อสัจยในยุคพระคัมภีร์เดิมได้เชื่อในเรื่องการฟื้นคืนมาจากแดนคนตายจากการใช้การลดความซับซ้อนข้อเท็จจริง เบอร์กอฟได้สนับสนุนมุมมองของหลักคำสอนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกด้วยข้อพระคัมภีร์ที่มีวัตถุประสงค์ที่จะสอนพ่อให้ติสอนลูก

บางครั้งการเน้นข้อเท็จจริงอาจจะต้องใช้การลดความซับซ้อนมากกว่านี้อีก ยกตัวอย่างเช่น คุณอาจจะจำได้ว่านักศาสนศาสตร์ระบบจะพูดถึงต่างๆอย่างตรงไปตรงมามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้น ถ้าข้อความใดใช้สำนวนต่างๆ

นักศาสนศาสตร์ระบบมีแนวโน้มจะอธิบายส่วนต่างๆ เหล่านี้หมายความว่าอะไรเป็นภาษาธรรมดาอย่างเรียบง่าย

ลองพิจารณาถึงการลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริงที่นำทิ้งในบทที่ 48 ของศาสนศาสตร์คริสเตียนของ มิลเลอร์ เอริกสัน ที่เขาได้อธิบายพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นหนทางแห่งพระคุณ เขาได้บันทึกอุปมาอุปไมยมากมายสำหรับพระวจนะของพระเจ้า ที่ได้ปรากฏในข้อพระคัมภีร์หลากหลายแห่ง ตามที่เขาได้เขียนไว้ว่า

มีภาพมากมายที่ได้พรรณาลักษณะและหน้าที่ของพระวจนะของพระเจ้า... ไม่ว่าจะเป็นน้ำ... กระจกเงา... เมล็ดพืช... ฝนและหิมะ... นม... เงินทอง... โคมไฟ... ดาบ... และไฟ

ในความเป็นจริง แม้แต่การที่เอริกสันได้พูดถึงภาพต่างๆ นี้ เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยปกติสำหรับศาสนศาสตร์ระบบ เราควรจะสังเกตว่าแทนที่เขาจะสำรวจภาพเหล่านี้ว่าจะมีผลกระทบกับผู้อ่านในด้านจินตนาการอย่างไรบ้าง เขากลับสรุปด้วยการลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริงให้เป็นจุดยืนที่ง่าย ๆ และ ตรงไปตรงมาเหมือนที่เขาพูดในที่นี้:

ภาพเหล่านี้ได้ถ่ายทอดให้เห็นถึงความคิดที่ว่า
พระวจนะของพระเจ้ามีอำนาจและสามารถบรรลุผลที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของแต่ละบุคคล

ผมคิดไม่ออกว่าจะสามารถมีคนไม่เห็นด้วยกับการสรุปนี้
แต่มันเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการสรุปเช่นนี้เป็นผลมาจากการลดความซับซ้อนข้อเท็จจริงค่อนข้างมาก
ด้วยการลดผลกระทบที่ภาพเหล่านี้จะมี เพื่อเน้นข้อเท็จจริงที่เขาได้พิสูจน์

ตามที่คุณอาจจะจินตนาการได้ ขั้นตอนการลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริง ได้ทำงานในรูปแบบนี้ในหลายข้อความ เช่น เมื่อเราดูในธรรมบัญญัติ ประการที่ 1 ในอพยพ 20:3 ที่พระเจ้าได้บอกกับท่านว่า ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรานั้นคือพระเจ้าของพระคัมภีร์อยู่เหนืออำนาจฝ่ายวิญญาณอื่นๆ ทั้งหมด เราสามารถสรุปแบบนี้ได้ เพราะข้อแรกของสดุดี 105 ได้เรียกให้เราสรรเสริญพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงควรได้รับคำสรรเสริญ แม้กระทั่งในเวลาที่คุณอ่านในพระคัมภีร์ต่างๆ ได้ถูกเขียนไว้เพื่อมีผลกระทบหลากหลายต่อผู้อ่าน นักศาสนศาสตร์ระบบมักจะเน้นเนื้อหาที่มีข้อเท็จจริงและบรรยายข้อเท็จจริงเหล่านี้ด้วยจุดยืนทางศาสนศาสตร์โดยตรง

นักศาสนศาสตร์ระบบได้ข้ามอุปสรรคเรื่องความหลากหลายของการเขียนพระคัมภีร์
ด้วยการใช้ระบบการลดความซับซ้อนของข้อเท็จจริง
แต่เขาจัดการกับอุปสรรคของการเรียงลำดับหลักคำสอนของพระคัมภีร์ด้วยระบบที่เราจะเรียกว่าการเปรียบเทียบข้อเท็จจริง

การเปรียบเทียบข้อเท็จจริง

เนื่องจากคำสอนของพระคัมภีร์ในบางหัวข้อนั้น ได้ถูกแยกกระจัดกระจายอยู่ทั่วพระคัมภีร์ นักศาสนศาสตร์ระบบจำเป็นต้องเปรียบเทียบหรือเก็บรวบรวมเนื้อหาต่างๆ จากพระคัมภีร์ทั้งหมดในเวลาที่เขาสร้างจุดยืนของเขา เป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดาที่จะเห็นข้อความจากพระธรรมปฐมกาลมาอยู่ด้วยกันกับข้อความที่มาจากพระธรรมโรม หรือส่วนหนึ่งของสดุดีมาอยู่ด้วยกันกับข้อพระคัมภีร์ที่มาจากยาโคบ หรือบางส่วนของพระธรรมมัทธิวมาอยู่ด้วยกันกับวิวรณ์ เขาได้รวบรวมข้อความจากหลายที่ในพระคัมภีร์ที่มีความเกี่ยวข้องกัน

เพราะข้อเหล่านั้นได้สอนข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกัน

ขั้นตอนของการเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่างๆจากหลายที่ในพระคัมภีร์นั้นมีหลากหลายรูปแบบ แต่เพื่อความไม่ซับซ้อนเราจะพูดถึงสองทางหลัก
ทางแรกข้อความต่างๆได้ถูกเปรียบเทียบและรวบรวมเก็บไว้ด้วยกันเพราะมันกล่าวถึงความจริงเดียวกัน
ในอีกทางหนึ่งข้อความบางอย่างถูกเปรียบเทียบหรือรวบรวมไว้ เพราะเมื่อมันอยู่ด้วยกัน มันได้สร้างคำยืนยันทางศาสนศาสตร์ที่ซับซ้อน
ขอให้เรามาดูกระบวนการทั้งสองนี้ไปด้วยกัน

ในทางแรก บ่อยครั้งที่นักศาสนศาสตร์ระบบจะสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์โดยใช้ข้อความต่างๆที่พูดถึงความคิดเดียวกัน

พวกเรามีความคิดแบบนี้หลายครั้งในชีวิตประจำวัน สมมติว่า คุณสงสัยว่าคุณได้ทำเงินหายไป คุณจะทำอะไร?
คุณอาจจะนับเงินในกระเป๋าครั้งหนึ่ง แต่ถ้ายังไม่แน่ใจ คุณอาจจะนับอีกหลายครั้งจนกระทั่งคุณมั่นใจว่าคุณได้ทำหรือไม่ได้ทำเงินหายไป

อันที่จริงแล้ว

มีหลายด้านที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้ใช้วิธีการแบบนี้เมื่อพวกเขาเปรียบเทียบพระคัมภีร์ที่ได้พูดถึงข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์เดียวกัน
พวกเขาอาจจะสงสัยว่าเราได้เข้าใจข้อความถูกแล้ว พวกเขาอาจจะมั่นใจว่าเราได้สร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องแล้ว ดังนั้น
เขาจะดูในพระคัมภีร์หลายๆที่ เพื่อเขาจะสามารถหาความคิดเดียวกันจากที่อื่นด้วย

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อ ลูอิส เบอร์คอฟ ได้อภิปรายถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ในบทที่ 8
จากส่วนแรกของศาสนศาสตร์ระบบของเขา เขาได้ยืนยันว่า:

(พระคัมภีร์)ได้ยืนยันในแบบที่ชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระบุตร

แต่เพราะ เบอร์คอฟ ตระหนักว่ามีหลายคนที่ได้ปฏิเสธคำยืนยันนี้
เขาไม่ได้สนับสนุนความคิดเห็นของเขาโดยใช้พระคัมภีร์แค่ข้อเดียว
แต่เขากลับชี้ให้เห็นว่าข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์นี้ได้ถูกยืนยันไว้อย่างชัดเจนใน ยอห์น 1:1, ยอห์น 20:28, โรม 9:5, ฟิลิปปี 2:6, ทิตัส 2:13, และ 1 ยอห์น 5:20 ในสถานการณ์นี้ เบอร์คอฟ ได้เปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์จาก 5 เล่ม
ในพันธสัญญาใหม่เพราะพวกมันได้พูดถึงคำสอนเดียวกัน

พวกเราส่วนใหญ่ต่างก็เคยได้ยินหลักการที่ว่าเราควรจะทำข้อสนับสนุนหลักคำสอนใหญ่ๆจากหลายที่ในพระคัมภีร์
เหตุผลสำหรับหลักการนี้ก็คือ มันเป็นเรื่องง่ายที่จะเข้าใจข้อพระคัมภีร์ไม่ถูกต้อง
วิธีหนึ่งที่จะยืนยันว่าเราเข้าใจพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งได้อย่างถูกต้องคือ การหาการยืนยันในเรื่องนั้นจากที่อื่นในพระคัมภีร์

ในบทเรียนอื่น เราได้พูดถึงความแน่นอนทางศาสนศาสตร์ด้วยรูปแบบที่เราเรียกว่า "กรวยแห่งความแน่นอน" เราได้บอกว่า
นักศาสนศาสตร์คริสเตียนที่มีความรับผิดชอบก็จะไม่สนใจแค่การตัดสินใจว่าจะเชื่ออะไร
แต่จะประสานความเข้มแข็งของความเชื่อมั่นของเขาไปพร้อมกับความเข้มแข็งของหลักฐานของความเชื่อมั่นเหล่านั้น นี่คือเหตุผลที่ว่า
ทำไมเราต้องเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์ที่ได้พูดถึงข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์อันเดียวกัน
เมื่อเราไม่สามารถหาข้อพระคัมภีร์ที่จะสนับสนุนจุดยืนได้ เราควรจะลดระดับความมั่นใจในจุดยืนนั้นลง
แต่การที่เห็นข้อเท็จจริงนั้นถูกพูดถึงซ้ำแล้วซ้ำอีกในพระคัมภีร์ เป็นวิธีทั่วไปที่ทำให้เรามีความมั่นใจมากขึ้น

ไม่ว่าการเปรียบเทียบแบบซ้ำๆ อาจสำคัญแค่ไหนก็ตาม นักศาสนศาสตร์ระบบก็จะเปรียบเทียบข้อความพระคัมภีร์ เพื่อเป็นการสนับสนุนข้อมูลที่หลากหลายในการสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ พุคอีกแบบหนึ่งก็คือ นักศาสนศาสตร์จะหาข้อยืนยันข้อเท็จจริงต่างๆ ที่พระคัมภีร์และรวบรวมคำยืนยันเหล่านี้ในการสร้างการยืนยันศาสนศาสตร์ในหลายแง่มุม

ให้เราลองคิดภาพของกระบวนการการเปรียบเทียบแบบรวบรวมข้อมูลด้วยตัวอย่างจากชีวิตประจำวัน

นึกภาพว่าผมกำลังออกไปข้างนอกและได้ยินเสียงฟ้าร้องและสงสัยว่าฝนกำลังตก ผมจะสามารถยืนยันความสงสัยนั้นได้อย่างไร วิธีหนึ่งก็คือการสังเกตสิ่งอื่นๆ ที่ได้อืนยันความสงสัยนี้ เมื่อเพื่อนของผมวิ่งเข้ามาและเปียกโชกไปด้วยน้ำ ผมจะมั่นใจมากขึ้นว่าฝนกำลังตก ถ้าเพื่อนยืนยันที่เปียกชุ่มให้กับผม ผมจะยิ่งมั่นใจมากขึ้นว่าฝนกำลังตก และถ้าเพื่อนบอกว่า "ข้างนอกฝนกำลังตกหนักมาก" ผมจะมั่นใจยิ่งขึ้นที่ถึงขนาดที่ผมจะไม่ออกไปข้างนอกโดยปราศจากร่ม การสังเกตเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นซ้ำๆ ผมได้ยินเสียงฟ้าร้อง; ผมเห็นเพื่อนที่เปียกโชก; ได้สัมผัสร่มของเขาและได้รับการรายงานที่ชัดเจน

หลักฐานแต่ละอย่างได้ให้อะไรที่แตกต่างกัน และเมื่อมันมารวมกัน หลักฐานนี้ได้ทำให้ผมมั่นใจว่าความสงสัยของผมเป็นความจริง

ในหลายทางด้วยกัน นักศาสนศาสตร์ระบบได้ทำตามรูปแบบที่คล้ายกับการเปรียบเทียบรวบรวมข้อมูล เขาจะสังเกตว่าสิ่งหนึ่งได้ถูกสอนในที่หนึ่ง จากนั้นเขาก็จะสังเกตว่ามีเรื่องที่เกี่ยวข้องกันที่ได้พูดถึงในอีกที่หนึ่ง จากนั้นเขาก็จะค้นหาบทความอื่นๆ ที่ได้อันตรธานความคิดอื่นที่เกี่ยวข้องกัน

หลังจากนั้นเขาก็จะเอาข้อมูลทั้งหมดนี้ไปสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ได้จากข้อเท็จจริงทางศาสนศาสตร์ทั้งหมดนี้

เพื่อจะเห็นว่ากระบวนการทั้งหมดนี้ทำงานอย่างไร

ให้เรากลับไปดูกันที่การอภิปรายของเบอร์คอฟเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ในบทที่ 8 ส่วนที่ 1 ของศาสนศาสตร์ระบบของเขา เราเห็นแล้วว่าเราได้กล่าวถึงความสำคัญของการยืนยันชัดเจนว่าพระคริสต์เป็นพระเจ้าเมื่อเขาได้บอกว่าพระคัมภีร์ "ได้อันตรธานความเป็นพระเจ้าของพระบุตรอย่างชัดเจน"

แต่จุดยืนทางศาสนศาสตร์ของเขาที่ได้กล่าวว่าพระคริสต์เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์นั้น

ได้รับการสนับสนุนจากการเปรียบเทียบข้อมูลของการยืนยันที่มีความเกี่ยวข้องแต่แตกต่างกัน ที่เขาได้พบจากหลายส่วนของพระคัมภีร์ เขาได้กล่าวต่อไปว่า:

(พระคัมภีร์) ได้ใช้ชื่อของพระเจ้าเวลาพูดถึงพระเยซู... ได้บรรยายพระองค์โดยมีลักษณะของพระเจ้า... ได้พูดถึงพระองค์ว่าทรงกระทำกรณงานของพระเจ้า... และได้ถวายเกียรติแด่พระองค์เหมือนทรงเป็นพระเจ้า

การสรุปของเบอร์คอฟที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่ได้มาจากการยืนยันเหล่านี้เพียงข้อใดข้อหนึ่ง แต่โดยการรวบรวมการยืนยันทางศาสนศาสตร์ทั้งหมดนี้

เป็นเรื่องไม่ยากที่จะเข้าใจว่า ทำไมเบอร์คอฟจึงทำแบบนี้ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ถูกท้าทายจากนักแปลพระคัมภีร์หลายคน

มันไม่เพียงพอที่จะแสดงข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ที่บอกว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าอย่างชัดเจน

เขาต้องการที่จะยืนยันว่าเขาได้เข้าใจข้อเหล่านี้ถูกต้องแล้วโดยการสนับสนุนจากที่อื่นๆ ด้วย

ความจริงที่ว่าพระคัมภีร์ได้พูดถึงพระคริสต์ด้วยพระนามของพระเจ้า, ได้บรรยายถึงพระคริสต์ด้วยมีลักษณะของพระเจ้า เช่น ทรงสถิตอยู่ทั่วทุกหนแห่ง, ทรงสัพพัญญู, ได้พูดถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ เช่น การสร้างและดูแลรักษา และข้อเหล่านั้นได้ถวายเกียรติแด่พระเยซูซึ่งทำกับพระเจ้านั้น เช่น การนมัสการและอธิษฐาน

การยืนยันข้อเท็จจริงของพระคัมภีร์เหล่านี้ได้ถูกรวบรวมไว้เพื่อจะเป็นหลักฐานว่าเบอร์คอฟ ได้มีจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกต้อง: คือจุดยืนทางศาสนศาสตร์ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า

ดังนั้น

นักศาสนศาสตร์ระบบจะสร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์จากพระคัมภีร์โดยการลดความสนใจให้อยู่เพียงแค่ข้อเท็จจริงที่ข้อความพระคัมภีร์ได้พูดถึง และสอง ด้วยการเปรียบเทียบข้อความจากหลายส่วนของพระคัมภีร์ ด้วยวิธีเหล่านี้เอง ที่นักศาสนศาสตร์ระบบสามารถที่จะมีความมั่นใจว่า เขาได้สร้างจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

ตอนนี้เราได้เห็นภาพรวมที่มีต่อจุดยืนทางศาสนศาสตร์และเราได้เห็นว่านักศาสนศาสตร์ระบบมีวิธีการสร้างจุดยืนขึ้นมาอย่างไร เราพร้อมแล้วที่จะไปที่หัวข้อที่สาม: ความสำคัญและอันตรายของจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่มีต่อศาสนศาสตร์ระบบ

ความสำคัญและอันตราย

ในขณะที่เรากำลังสำรวจเรื่องนี้ ให้เราตามรูปแบบของบทเรียนก่อนหน้านี้ที่อยู่ในเรื่องนี้ โดยการดูที่ผลกระทบของจุดยืนที่มีต่อสามแหล่งหลักๆของการสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียน

ถ้าจำได้ คริสเตียนทั้งหลายควรจะสร้างศาสนศาสตร์จากการเปิดเผยพิเศษและการเปิดเผยทั่วไปของพระเจ้า เราได้รับความเข้าใจถึงการเปิดเผยพิเศษ โดยวิธีหลักคือผ่านทางการศึกษาพระคัมภีร์ และเราจะดูส่วนสำคัญของการเปิดเผยทั่วไปให้เป็นประโยชน์ด้วยการเน้นปฏิสัมพันธ์ในชุมชน, การเรียนรู้จากคนอื่น โดยเฉพาะคริสเตียน และโดยการเน้นการใช้ชีวิตคริสเตียน คือประสบการณ์ของเราในการใช้ชีวิตเพื่อพระคริสต์

เพราะแหล่งที่มาเหล่านี้มีความสำคัญอย่างมาก เราจะสำรวจความสำคัญและอันตรายของจุดยืนทางศาสนศาสตร์ในแต่ละด้าน อย่างแรกเราจะดูจุดยืนและการใช้ชีวิตคริสเตียน อย่างที่สองเราจะสำรวจว่าจุดยืนมีความสัมพันธ์อย่างไรกับปฏิสัมพันธ์ในชุมชน อย่างที่ 3 เราจะตรวจสอบถึงความเชื่อมต่อกันระหว่างจุดยืนกับการตีความพระคัมภีร์ อันดับแรก ให้เรามาดูที่แหล่งที่มาทางศาสนศาสตร์ของการดำเนินชีวิตคริสเตียน

การดำเนินชีวิตคริสเตียน

การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือผลรวมของกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ในชีวิตของแต่ละคน และเราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้านี้ว่าการชำระให้บริสุทธิ์ในชีวิตของแต่ละคนนั้นเกิดขึ้นได้ทั้งในระดับแนวคิด, ความประพฤติและระดับอารมณ์ความรู้สึก ตามที่เราเคยพูดในระดับออร์ทอดอกซ์(หลักคำสอนถูกต้อง), ออร์ทอพราซิส (การประพฤติถูกต้อง) และออร์ทอพาซิส (ความรู้สึกถูกต้อง)

เรามีเวลาไม่พอที่จะสำรวจว่าจุดยืนทางศาสนศาสตร์มีผลกระทบอย่างไรบ้างต่อมุมมองต่างๆในเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ ดังนั้นเราจะใช้วิธีหลักเพียงวิธีเดียวที่จุดยืนเหล่านั้นสามารถส่งเสริม และวิธีหลักเพียงวิธีเดียวที่จุดยืนอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียน ขอให้เรามาดูกันว่า

วิธีหนึ่งที่จุดยืนศาสนศาสตร์สามารถสนับสนุนความพยายามของเราในการดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์

การสนับสนุน

ข้อดีข้อหนึ่งของจุดยืนศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมก็คือว่า
 โปสถ์เหล่านั้นได้บรรยายมุมมองที่สำคัญในความเชื่อของเราไว้อย่างชัดเจนและรวบรัด ในสมัยนี้
 คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่สามารถที่จะบรรยายสิ่งที่เขาเชื่อได้อย่างชัดเจน
 และเพราะเราขาดความสามารถที่จะสรุปความเชื่อของเราอย่างชัดเจน เราจึงมักมีปัญหาในการดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์ในชีวิตประจำวัน

ผมจำได้ว่าเคยคุยกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่รู้วิธีที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับคริสตจักร
 เธอรู้สึกไม่สบายใจที่คริสตจักรได้ยอมรับการใช้ชีวิตแบบผิดศีลธรรมของสมาชิก แต่เธอไม่อยากจะออกจากคริสตจักรนั้น
 เธอเข้ามาหาผมแล้วบอกว่า "ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไร ฉันได้เรียนรู้เยอะมากจากการเทศนาจนทำให้ฉันไม่อยากจะเลิกไปคริสตจักรนี้
 ฉันควรจะตัดสินใจอย่างไรดี?" ผมก็ถามเธอว่า "คุณคิดว่าสัญลักษณ์ของคริสตจักรที่แท้จริงมีอะไรบ้าง?"
 เธอมองผมแบบงงๆ แล้วตอบว่า "ฉันไม่รู้"

ผมจึงกล่าวต่อว่า "ผมคิดว่าคุณไม่สามารถจะตัดสินใจว่าควรทำอะไรในเรื่องคริสตจักรของคุณ จนกว่าคุณตัดสินใจว่า
 คุณเชื่อว่าจะอะไรจะเป็นลักษณะของคริสตจักรที่แท้จริง" หลังจากนั้นผมบอกว่า "ศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ได้สอนว่า
 มีสัญลักษณ์สามอย่างของคริสตจักรที่แท้จริง คือ การเทศนาพระวจนะของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์, การบริหารพิธีต่างๆด้วยความซื่อสัตย์ซื่อ,
 และมีการลงวินัยอย่างซื่อสัตย์" เธอตอบผมว่า "เสียค่ายที่ไม่มีใครเคยบอกมาก่อน ฉันแค่ไม่รู้ว่าจะคิดอะไร"

ในโลกสมัยใหม่ บ่อยครั้งที่คริสเตียนไม่ต้องการที่จะใช้เวลาในการเรียนรู้
 แม้กระทั่งข้อเขียนพื้นฐานทางศาสนศาสตร์ของศาสนาคริสต์ ดังนั้นพวกเขาจึงใช้ความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่เขาไม่รู้เรื่อง
 แทนที่จะใช้จุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างดี แต่บ่อยครั้งผลลัพธ์ก็จะเป็นเหมือนเดิม: เมื่อเราต้องตัดสินใจในเรื่องที่สำคัญ
 หรือการตัดสินใจทางศีลธรรมที่เราได้ประสบอยู่ทุกวัน เราไม่รู้ว่าจะควรจะทำอะไร
 เพราะเราไม่รู้จักจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกสร้างขึ้นมาด้วยการสร้างขึ้นมาด้วยความระมัดระวัง
 ศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิมได้ให้จุดยืนหลายอย่างแก่เราที่ถูกอิงตามพระวจนะของพระเจ้า
 และการเรียนรู้ประโยคเหล่านั้นเป็นหนึ่งในสิ่งที่มีประโยชน์มากที่สุดที่คริสเตียนสามารถทำได้ในขณะที่เขาพยายามดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์

ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่ดีที่เราจะคุ้นเคยกับการใช้จุดยืนทางศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิม เป็นความจริงด้วยเช่นกันว่า
 การเน้นที่จุดยืนเหล่านั้นมากเกินไปหรือพึ่งพาจุดยืนเหล่านั้นมากเกินไปอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนด้วย

การเป็นอุปสรรค

ทางหนึ่งที่เป็นความจริงก็คือว่า
 บ่อยครั้งที่คริสเตียนที่ศึกษาศาสนศาสตร์ระบบจะคิดว่าการรู้จักจุดยืนทางศาสนศาสตร์มากๆ
 เป็นสิ่งเดียวที่เขาต้องมีการตัดสินใจเรื่องต่างๆในชีวิตคริสเตียน

ดังนั้นเราเห็นแล้วว่าจุดยืนศาสนศาสตร์สามารถมีประโยชน์อย่างมาก แต่ในเวลาเดียวกันเราต้องจำไว้เสมอว่า มีช่องว่างระหว่างจุดยืนทั่วไปของศาสนศาสตร์และการตัดสินใจของเราในฐานะที่เป็นคริสเตียน จุดยืนทางศาสนศาสตร์มักจะเป็นเรื่องนามธรรมหรือเกี่ยวกับสิ่งอื่นๆนอกเหนือจากเรื่องที่เรากำลังเผชิญอยู่ ดังนั้นมันมักจะไม่ได้พูดถึงเรื่องที่เรากำลังเผชิญอยู่โดยตรง เพราะเหตุนี้ พวกมันไม่สามารถให้คำแนะนำได้มากพอสำหรับการตัดสินใจที่เราต้องเจอในชีวิตประจำวัน

น่าเสียดายว่า ผู้เชื่อที่สนใจกับจุดยืนทางศาสนศาสตร์มากเกินไป มักจะไม่ตระหนักว่าช่องว่างนี้ใหญ่มากขนาดไหน เขาบอกตัวเองว่าสิ่งเดียวที่เขาต้องทำก็คือ การคิดแบบใช้ตรรกะเกี่ยวกับจุดยืนต่างๆและหลังจากนั้นก็จะเข้าใจทุกอย่างได้อย่างง่ายดาย

แต่ในความเป็นจริง ในฐานะคริสเตียนทุกการตัดสินใจของเราไม่ได้พึ่งพาแค่หลักศาสนศาสตร์เท่านั้น แต่ต้องขึ้นอยู่กับสิ่งอื่นๆด้วย เช่น รายละเอียดของสถานการณ์ และงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของแต่ละคน เราต้องใช้มุมมองในเรื่องการเปิดเผยทั่วไปเพื่อจะเติมช่องว่างระหว่างหลักการทางศาสนศาสตร์และการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน

ขอให้เรากลับไปที่ตัวอย่างของผู้หญิงที่กำลังตัดสินใจว่าควรจะออกจากคริสตจักรหรือไม่ หลังจากที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ทั้ง 3 ของคริสตจักรซึ่งคือการเทศนาแบบสัจยข้อ, การบริหารพิธีต่างๆแบบสัจยข้อและการศิสอนแบบสัจยข้อ เธอตัดสินใจอย่างรวดเร็วที่จะออกจากคริสตจักรนั้น แต่ผมได้เตือนเธอทันที

ผมเตือนว่า " เดียวก่อนนะ สิ่งที่ต้องเข้าใจก่อนก็คือ ไม่มีคริสตจักรไหนในโลกที่มีสัญลักษณ์ทั้งหมดนี้อย่างสมบูรณ์แบบ คุณจะต้องพิจารณาคริสตจักรของคุณอย่างถี่ถ้วนและตัดสินใจว่าสิ่งนั้นมันเลวร้ายมากแค่ไหน และยิ่งไปกว่านี้ คุณจะต้องใช้เวลาในการอธิษฐาน แสวงหาการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อคุณจะได้ตัดสินใจอย่างชัดเจนได้ ถ้าคุณสามารถทำสิ่งเหล่านี้แล้ว คุณก็จะสามารถออกไปโดยไม่รู้สึกผิดได้

ถ้าจะสรุปเป็นคำเดียว ผมกำลังบอกผู้หญิงคนนั้นว่า ไม่ว่าจุดยืนทางศาสนศาสตร์มีความสำคัญแค่ไหนก็ตามในสถานการณ์นี้ แต่การพึ่งจุดยืนทางศาสนศาสตร์เพียงอย่างเดียวก็อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเธอได้ ก่อนที่จะตัดสินใจ เธอจะต้องดูที่การเปิดเผยทั่วไป เธอควรจะเข้าใจสถานการณ์ให้ดีและยอมเชื่อฟังงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงทำในชีวิตของเธอ

มากกว่าแค่การเข้าใจว่าจุดยืนทางศาสนศาสตร์ได้นำข้อดีและข้อเสียมาสู่การดำเนินชีวิตคริสเตียนได้อย่างไรบ้าง เราควรจะตระหนักด้วยว่าเรามีอิทธิพลต่อปฏิสัมพันธ์ในชุมชนของเราได้อย่างไร

ปฏิสัมพันธ์ในชุมชน

ปฏิสัมพันธ์ในชุมชนช่วยให้เราเน้นที่ความสำคัญของพระกายพระคริสต์ในชีวิตของเรา ในบทเรียนเหล่านี้ เราได้พูดถึงมุมมอง 3 อย่างที่สำคัญเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ภายในชุมชนคริสเตียนคือ: มรดกคริสเตียน- คือพยานของการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักรในอดีต; ชุมชนคริสเตียนปัจจุบัน- คือพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตคริสเตียนที่อยู่ในยุคปัจจุบัน และการตัดสินใจส่วนบุคคล- คือพยานของการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการสรุปและความเชื่อมั่นส่วนตัวของพวกเขา มุมมองเหล่านี้ในเรื่องของชุมชนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในหลากหลายรูปแบบจนนับไม่ถ้วน

เราจะสรุปสั้นๆเป็นความคิด 2

อย่างเกี่ยวกับวิธีต่างๆที่จุดยืนทางศาสนศาสตร์อาจจะสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อการปฏิสัมพันธ์ในชุมชน
ขอให้เราเริ่มต้นโดยดูที่ทางหนึ่งที่สำคัญที่จุดยืนทางศาสนศาสตร์สามารถสนับสนุน ปฏิสัมพันธ์ในชุมชน

การสนับสนุน

เป็นเรื่องน่าเศร้า ที่คริสเตียนอิวานเจลิคัลในสมัยของเรามักจะย้ายคริสตจักรบ่อยๆ
เปลี่ยนนักเทศนาหรืออาจารย์จากคนนี้เป็นคนนั้น
โดยที่พวกเขามีความสามารถอันน้อยนิดในการพิจารณาว่าควรจะมีปฏิสัมพันธ์กับคริสตจักรและนักเทศนาอย่างไร
เราไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร เราไม่สามารถแยกแยะข้อดีกับข้อเสียของคริสตจักรได้
การที่ขาดความสามารถที่จะแยกแยะแบบนี้มาจากความไม่รู้ข้อยืนยันที่เป็นข้อเท็จจริงพื้นฐานของความเชื่อคริสเตียน
การตระหนักถึงจุดยืนทางศาสนศาสตร์พื้นฐานของศาสนศาสตร์ระบบจึงนับว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเป็นผู้ติดตามพระเยซูที่จะแยกแยะได้ลึก
ว่าเดิม

วิธีหนึ่งที่ใช้ได้ดีในการใช้ประโยชน์จากจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องก็คือ
การทำคามคุ้นเคยกับหลักข้อเชื่อต่างๆของโปรเตสแตนต์ หลักข้อเชื่อเช่น หลักข้อเชื่อไฮเดลเบิร์ก หรือหลักข้อเชื่อของเวสท์มินสเตอร์
ได้ให้จุดยืนทางศาสนศาสตร์สั้นๆที่ไม่ยากในการเรียนรู้ และจากการมีมุมมองทางศาสนศาสตร์เหล่านี้
ผู้ติดตามพระคริสต์จะสามารถแยกแยะได้ดีกว่าเดิม

เช่น ถ้ามีใครต้องการที่จะพูดคุยถึงเหตุผลหรือเป้าหมายของชีวิต
มันจะมีประโยชน์อย่างมากถ้าได้รู้จักคำถามแรกและคำตอบแรกของหลักข้อเชื่อเวสท์มินสเตอร์
ลองฟังวิธีที่หลักข้อเชื่อเหล่านั้นได้สรุปคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในประโยคเดียว เพื่อจะตอบคำถามว่า:

เป้าหมายสูงสุดของมนุษย์คืออะไร?

หลักข้อเชื่อได้ตอบว่า:

เป้าหมายสูงสุดของมนุษย์คือเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและชื่นชมยินดีในพระองค์ตลอดนิรันดร์

สมมุติว่ามีคนหนึ่งสร้างมุมมองใหม่ว่าคริสเตียนสามารถมีความสุขสบายในชีวิตได้อย่างไร
การที่รู้คำถามและคำตอบแรกใน หลักข้อเชื่อ ไฮเดลเบิร์ก จะช่วยคุณได้ คำถามแรกของหลักข้อเชื่อ นั่นคือ:

ความสุขสบายใจเดียวในชีวิตและความตายคืออะไร?

และหลักข้อเชื่อนี้ได้ตอบแบบนี้:

ว่า ฉันไม่ใช่เป็นของตัวเอง แต่ทั้งร่างกายและจิตใจ
ในชีวิตนี้และในความตายเป็นของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ที่สละชีวิตเพื่อพระเยซูคริสต์

พระองค์ได้ทรงจ่ายสำหรับค่าความบาปทั้งหมดของฉันเต็มๆด้วยพระโลหิตอันบริสุทธิ์
และได้ปลดปล่อยฉันจากอำนาจของมารซาตาน
พระองค์ได้ทรงดูแลฉันถึงขั้นที่แม้แต่ผมเส้นเดียวก็ไม่สามารถร่วงจากศีรษะโดยปราศจากน้ำพระทัยของพระบิดา
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์: ในความเป็นจริง ทุกอย่างจำเป็นต้องเกิดขึ้นร่วมกันเพื่อความรอดของฉัน
เพราะฉันเป็นของพระองค์, พระคริสต์,
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งได้ให้เรามั่นใจในชีวิตนิรันดร์และทำให้ฉันยอมด้วยสิ้นสุดใจและพร้อมจากวันนี้ต่อไป
ที่จะใช้ชีวิตเพื่อพระองค์

การเรียนรู้มุมมองศาสนศาสตร์ที่เข้มแข็งแบบนี้สามารถสนับสนุนเราให้เติบโตขึ้นในการแยกแยะในขณะที่เรามีปฏิสัมพันธ์กับ
คริสเตียนคนอื่น และวิธีนี้เองที่หลักข้อเชื่อเหล่านี้ได้สนับสนุนการปฏิสัมพันธ์ในชุมชนอย่างมาก

ในเวลาเดียวกัน

ถึงแม้ว่าการเข้าใจจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องสามารถสนับสนุนปฏิสัมพันธ์โดยการช่วยเราให้มีความสามารถในการแยกแยะได้มากกว่าเดิม การเน้นจุดยืนทางศาสนศาสตร์สามารถกลายเป็นอุปสรรคต่อปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางคริสเตียนได้ด้วย

การเป็นอุปสรรค

บางครั้งคริสเตียนจะยึดติดกับจุดยืนต่างๆถึงขั้นที่มีปัญหาในการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นๆที่อาจจะไม่ได้เห็นด้วยกับพวกเขา

คุณเห็นหรือไม่ว่า มีปัญหาของจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่เรามักจะลืม:

ส่วนใหญ่เนื้อหาของจุดยืนเหล่านั้นไม่ได้มาจากพระคัมภีร์โดยตรง มันมาจากการตีความของมนุษย์
เป็นการพยายามที่จะสรุปคำสอนของพระคัมภีร์ในแบบที่ถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่อย่างที่เราได้เห็นในบทเรียนนี้
บ่อยครั้งที่จุดยืนเหล่านั้นมาจากกระบวนการที่ซับซ้อนมาก แต่แม้แต่จุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ดีที่สุดก็ถูกจำกัด
และส่วนเติมข้อบกพร่องไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพราะเหตุนี้เอง ในขณะที่เรากำลังเรียนรู้จุดยืนทางศาสนศาสตร์ในศาสนศาสตร์ระบบ
เราต้องระมัดระวังที่จะไม่ยึดติดกับจุดยืนเหล่านั้น จากความรู้ที่ว่าจุดยืนเหล่านั้นไม่ได้รับการคล้อยจากพระเจ้า
จุดยืนนี้ไม่ได้ปราศจากข้อผิดพลาด และสิทธิอำนาจของจุดยืนเหล่านี้ไม่ได้ยิ่งใหญ่เท่ากับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

ผมจำได้ว่าเคยคุยกับเพื่อนคนหนึ่งทีบอกกว่า เขาไม่มีเพื่อนคริสเตียนเลยสักคน เขาบอกว่าเขาเหงา
ดังนั้นผมถามเขาว่าเราได้สามัคคีธรรมกับใครไหม เขาบอกผมว่า "ผมไม่เคยเจอคนที่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผมเชื่อ
ดังนั้นผมจึงไม่ได้สามัคคีธรรมกับใคร" ผมตอบเขาแบบนี้ "หมายความว่า คุณไม่เจอคนที่เชื่อในพระคริสต์เลยหรือ?" "ไม่ใช่แบบนั้น"
เขาตอบ "ผมไม่เคยเจอคนที่เห็นด้วยกับผมในทุกเรื่อง" ผมรู้สึกท้อใจเพราะเพื่อนคนนี้ เขาน่าจะรู้ว่าไม่มี
คริสเตียนที่เห็นด้วยกับทุกเรื่องในศาสนศาสตร์อยู่แล้ว

แต่น่าเศร้าที่ว่า เพื่อนคนนี้ของผมนั้นมีการจัดลำดับความสำคัญที่แย่มาก

เขาได้ให้ความสำคัญกับจุดยืนมากจนถึงขั้นที่เป็นอุปสรรคต่อการมีสามัคคีธรรมกับผู้อื่น ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา
การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ได้ถูกเหยียดหยามอย่างมาก
เมื่อคริสเตียนยินยอมที่จะให้ความเชื่อมั่นทางศาสนศาสตร์เป็นอุปสรรคต่อการปฏิสัมพันธ์กับคริสเตียนคนอื่น ๆ

เมื่อเราขึ้นชั้นว่าคนอื่นต้องยอมเชื่อเหมือนเราในเรื่องนี้หรือเรื่องนั้นในมุมมองทางศาสนศาสตร์ด้านต่างๆ เราได้ออกไปนอกเหนือคำสอนของพระคัมภีร์แล้ว

พิจารณาคำของอาจารย์เปาโล ใน 1 โครินธ์ 8:4-12 เราได้อ่านคำเหล่านี้ที่เกี่ยวกับความมั่นใจทางศาสนศาสตร์ของเรา

เพราะฉะนั้น การกินอาหารที่บูชารูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่า “รูปเคารพในโลกนี้เป็นสิ่งไร้สาระ” และ “มีพระเจ้าแท้จริงเพียงองค์เดียว” และแม้จะมีหลายสิ่งที่เขาเรียกกันว่าเจ้าในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ราวกับว่ามีพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้ามากมาย แต่สำหรับเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา ทุกสิ่งเกิดมาจากพระองค์และเราอยู่เพื่อพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งเกิดมาโดยพระองค์และเราก็เป็นมาโดยพระองค์ แต่ไม่ใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนที่เคยนับถือรูปเคารพมาก่อน เมื่อกินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และเมโนธรรมของพวกเขาจึงอ่อนแออยู่ จึงเป็นมลทิน อาหารไม่ได้ทำให้เราใกล้ชิดพระเจ้า ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ด้อยลง ถ้ากิน เราก็ไม่ได้ดีขึ้น (1 โครินธ์ 8:4-12)

อาจารย์เปาโลเตือนสติพวกคริสเตียนที่มีความรู้ให้รักคนที่ไม่มีความรู้และรับใช้พวกเขา เขายังเตือนสติคนที่มีความรู้ไม่ให้แสดงความรู้ของตัวเองเพื่อไม่ให้คนอื่นสะดุด แทนที่จะสนับสนุนการแตกแยกหรือในการเป็นอภิสิทธิ์ชน เปาโลขึ้นชั้นว่าคนที่มีความรู้ที่คิดว่าจะหาวิธีสามัคคีธรรมกับคนที่มีความรู้ที่อ่อนแอในเรื่องที่ไม่สำคัญ พุทธสันก็ถือเปาโลได้สอนว่าสามัคคีธรรมเป็นเรื่องสำคัญกว่าความถูกต้องในเรื่องจุดยืนทางศาสนศาสตร์ที่ไม่สำคัญ ถึงเวลาแล้วที่พวกเราทุกคนที่เป็นคริสเตียนจะทำงานกับคริสเตียนคนอื่นที่ไม่เห็นด้วยกับเราในทุกสิ่งทุกอย่าง

ในขณะที่เราได้เห็นวิธีต่างๆ ที่จุดยืนทางศาสนศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตคริสเตียนและปฏิสัมพันธ์ในชุมชน เราควรจะกลับไปดูแหล่งที่มาทางศาสนศาสตร์ลำดับที่ 3 : การตีความพระคัมภีร์ จุดยืนในศาสนศาสตร์ระบบมีผลกระทบต่อการตีความพระคัมภีร์ได้อย่างไรบ้าง?

การตีความพระคัมภีร์

การตีความพระคัมภีร์เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับการสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียนเพราะว่าเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่เราจะเข้าไปหาการเปิดเผยพิเศษของพระเจ้าในพระคัมภีร์ เราได้นำเสนอในอีกบทเรียนหนึ่งถึงประโยชน์ของการคิดถึง 3 วิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เข้านำคริสตจักรในการตีความพระคัมภีร์ เราได้ตั้งชื่อหมวดหมู่กว้างๆ เหล่านี้ว่า การวิเคราะห์การประพันธ์, การวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์และการวิเคราะห์ตามหมวดหมู่ การวิเคราะห์การประพันธ์จะมองพระคัมภีร์เหมือนเป็นรูปภาพ คือเหมือนเป็นศิลปะที่ถูกนำเสนอออกแบบโดยผู้เขียนซึ่งเป็นมนุษย์ เพื่อจะมีอิทธิพลกับผู้อ่านดั้งเดิมด้วยลักษณะการประพันธ์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว การวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์จะมองพระคัมภีร์ว่าเปรียบเหมือนเป็นหน้าต่างถึงประวัติศาสตร์ เป็นวิธีที่เราได้เห็นและได้เรียนรู้จากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ในอดีตที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ และการวิเคราะห์ตามหมวดหมู่จะปฏิบัติกับพระคัมภีร์ราวกับเป็นเหมือนกระเจกส่อง เป็นวิธีที่สะท้อนไปยังคำถามและหมวดหมู่ต่างๆ ที่เราสนใจ

จากการเรามีโครงร่างในการตีความพระคัมภีร์เช่นนี้
เราควรจะสำรวจถึงวิธีต่างๆที่จุดยืนทางศาสนศาสตร์สามารถสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อการตีความพระคัมภีร์

การสนับสนุน

วิธีหนึ่งที่เห็นได้ชัดว่าจุดยืนได้ช่วยเราในการตีความพระคัมภีร์ก็คือ
การที่จุดยืนเหล่านั้นสามารถทำให้ข้อยืนยันทงศาสนศาสตร์ต่างๆที่กระจายอยู่ทั่วพระคัมภีร์นั้น ได้รับการอธิบายอย่างชัดเจน

ถ้ามีสิ่งหนึ่งที่เป็นความจริง: ก็คือพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ซับซ้อน มีหมวดหมู่วรรณกรรมที่หลากหลาย
มีการอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์หรือคำสอนศาสนาที่ละเอียดถึงขั้นที่คริสเตียนหลายคนไม่มีความสามารถที่จะเห็นความเชื่อมโยงกัน
ในพระคัมภีร์
เป็นผลให้พวกเราหลายคนพึงพอใจกับการค้นหาและศึกษาพระคัมภีร์เพียงส่วนเล็กๆเพื่อที่จะเรียนรู้หลักการบางอย่างตรงนี้หรือตรงนั้น
ที่ จากบทนี้หรือบทนั้น เมื่อไหร่ที่เราเริ่มที่จะขยายความความใจของเราในพระคัมภีร์ เราจะหลงทางไปในความสับสนทันที

ในความสับสนนี้ ก็มีความช่วยเหลือของการแปลที่สัตย์ซื่อตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา
ซึ่งการแปลเหล่านั้น ได้แสดงจุดยืนทางศาสนศาสตร์ของศาสนศาสตร์ระบบ
เป็นเวลาหลายศตวรรษที่คริสเตียนที่มีความรู้ได้ค้นหาในพระคัมภีร์เพื่อจะหาการยืนยันทางศาสนศาสตร์ที่ปรากฏในที่นั้น
และการรู้จักข้อสรุปของคำสอนในพระคัมภีร์เป็นป้ายบอกทางที่เป็นประโยชน์ให้กับเราในยามที่เรากำลังท่องไปยังที่ต่างๆในพระคัมภีร์

บ่อยครั้งที่ผมจะแนะนำนักศึกษาว่า มีทางหนึ่งที่เป็นประโยชน์ในการจะเข้าไปในคำสอนของพระคัมภีร์ซักตอน
คือหาวิธีที่ข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นพูดถึงหัวข้อศาสนศาสตร์ที่สำคัญที่ได้เห็นในศาสนศาสตร์ระบบ
เราต้องเข้าใจว่าไม่ใช่ทุกส่วนของพระคัมภีร์จะมีการพูดถึงจุดยืนทางศาสนศาสตร์
แต่การอ่านข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นด้วยการนึกถึงจุดยืนทางศาสนศาสตร์พื้นฐานก็จะช่วยให้เราเห็นแนวทางของข้อความพระคัมภีร์ตอนนั้น

เช่น เราอาจจะถามว่า "ปฐมกาลบทที่ 1 ได้สอนอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าตามที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้เน้น?"
เหนือสิ่งอื่นใดบทนี้ได้สอนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างของจักรวาล และมันได้พูดอะไรเกี่ยวกับมนุษย์ตามที่ศาสนศาสตร์ระบบเน้น?
มันได้สอนว่าพวกเราได้อุทิศสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า และพระเจ้าได้สั่งให้เราให้อำนาจและครอบครองเหนือโลก
การที่ได้เรียนรู้ว่าข้อความในพระคัมภีร์ตอนนั้น ได้พูดถึงการยืนยันข้อเท็จจริงของศาสนศาสตร์ระบบอย่างเฉพาะเจาะจง
เป็นหนึ่งในการสนับสนุนที่ใหญ่ที่สุดที่ศาสนศาสตร์ระบบได้ทำให้กับการตีความพระคัมภีร์

แต่ไม่ว่าจุดยืนจะมีความสำคัญมากแค่ไหนต่อการตีความพระคัมภีร์
เรายังคงต้องทราบถึงทางที่สำคัญทางหนึ่งที่จุดยืนเหล่านั้นอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการตีความพระคัมภีร์

การเป็นอุปสรรค

เราได้พูดถึงวิธีต่างๆที่นักศาสนศาสตร์ระบบได้ตีความพระคัมภีร์ผ่านทางกลความซับซ้อนของข้อเท็จจริง
คือวิธีการที่เขาได้เน้นที่การยืนยันข้อเท็จจริงต่างๆที่ชัดเจนและมีความหมายแฝงและไม่แน่นอนอย่างอื่นที่พระคัมภีร์ได้พูดถึง

แต่ในความเป็นจริง พระเจ้าได้คลายพระคัมภีร์ให้มีผลกระทบต่อเราในหลายระดับ และพระองค์ได้ทำเช่นนี้เพราะเราต้องการการทรงนำของพระองค์ในรูปแบบนี้ ดังนั้นเมื่อเรามีนิสัยการเน้นการขึ้นชั้นข้อเท็จจริงอย่างเดียว เรากำลังจะตัดตัวเองออกจากสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าได้ประทานไว้ในพระคัมภีร์

เราสามารถพูดถึงผลกระทบต่างๆ ที่พระคัมภีร์ได้ถูกออกแบบไว้ให้มีในด้านต่างๆ มากมาย แต่วิธีหนึ่งที่ประ โยชน์ก็คือการพูดถึงสามมิติที่เชื่อมต่อกันของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ในด้านแรก ข้อความในพระคัมภีร์มีผลกระทบในด้านข้อมูล นั่นคือ พระคัมภีร์ได้สื่อสารถึงข้อเท็จจริงทั้งที่ชัดเจนและมีความหมายแฝงที่เราควรจะรู้และเชื่อ นี่ก็จุดแข็งของศาสนศาสตร์ระบบ เป้าหมายก็คือการเอาข้อเท็จจริงเหล่านั้นมาแยกแยะและเปรียบเทียบในการสร้างให้เป็นจุดยืนทางศาสนศาสตร์

แต่ในเวลาเดียวกันข้อความพระคัมภีร์ก็มีผลกระทบด้านคำสั่งด้วย

ก็อมันได้ให้ทิศทางในเรื่องคุณธรรมทั้งอย่างชัดเจนและมีความหมายแฝงให้แก่ชีวิตของเรา เรื่องนี้ชัดเจนที่สุดเมื่อเราได้กล่าวถึงเนื้อหาต่างๆ ที่อยู่ในรูปแบบคำสั่ง แม้แต่ข้อความที่ถูกเขียนขึ้นเพื่อจะพูดถึงเพียงแค่รายละเอียด ก็ยังพูดถึงความรับผิดชอบทางคุณธรรมในเวลาเดียวกัน

เปาโลได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนใน 2 ทิโมธี 3:16-17 พึงคำพูดของเขาอีกครั้งหนึ่ง

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคลายจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถและพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

ตามที่เปาโลบอก ทุกข้อความของพระคัมภีร์ถูกออกแบบมาเพื่อให้มีผลกระทบแบบคำสั่ง

ในด้านที่ 3 ข้อความพระคัมภีร์ยังมีผลกระทบด้านอารมณ์
ก็มีผลกระทบกับอารมณ์ของผู้อ่านในแบบที่ชัดเจนและมีความหมายแฝง
การทำงานของพระคัมภีร์ในด้านนี้ชัดเจนที่สุดเมื่อเราอ่านข้อความที่เต็มไปด้วยอารมณ์ เช่น
สดุดีหรือข้อความอื่นๆ ที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้นั้นเรื่องอารมณ์ แต่ทุกที่ในพระคัมภีร์ก็มีความเป็นไปได้ที่จะสัมผัสเราในด้านอารมณ์

พิจารณาถึง มัทธิว 22:37-40 ที่พระเยซูได้สรุปพระคัมภีร์เดิมไว้ในรูปแบบนี้:

พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน”
และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ
‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’
ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มัทธิว 22:37-40)

ในพระคัมภีร์ ความรักก็เป็นแนวคิดที่เต็มไปด้วยอารมณ์ ตามที่พระเยซูบอก เป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับความเชื่อของเรา
ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เรียกเราทั้งหลายให้มีประสบการณ์กับอารมณ์ที่บริสุทธิ์

พวกเขาได้คาดหวังว่าเราจะได้รับแรงใจที่จะเกลียดความบาปและผลของมัน
เขาคาดหวังให้เราขอให้คร่ำครวญและชื่นชมยินดีและได้มีประสบการณ์กับอารมณ์ของมนุษย์อย่างครบถ้วนในการตอบสนองกับสิ่งที่เรา
ได้อ่านในพระคัมภีร์

การออกแบบของพระคัมภีร์ที่หลากหลายนี้เอง
เป็นเหตุผลที่เราไม่ควรจะจำกัดตัวเองในการค้นหาเฉพาะจุดยืนศาสนศาสตร์ในพระคัมภีร์ เป็นเรื่องที่สำคัญที่จะเข้าใจข้อเท็จจริงต่างๆ
แต่เป็นเรื่องสำคัญพอๆกันที่เราจะเข้าใจเรื่องคุณธรรมและเรื่องอารมณ์อย่างถูกต้องด้วย
ความมั่งคั่งของพระคัมภีร์ขอให้เราไปค้นพบผ่านทางการศึกษาอย่างระมัดระวัง
แต่การตีความอย่างระมัดระวังของพระคัมภีร์จะต้องกว้างเพียงพอที่จะเปิดเผยทุกอย่างที่พระคัมภีร์ได้ประทานให้เรา

ดังนั้นจุดยืนในศาสนศาสตร์ระบบได้มีความสำคัญหลายอย่างและนำอันตรายมาให้แก่เราด้วย
พวกมันสามารถสนับสนุนการดำเนินชีวิตคริสเตียน, การมีปฏิสัมพันธ์ในชุมชนและการตีความพระคัมภีร์ได้หลายทาง
แต่ในขณะเดียวกันพวกมันก็สามารถเป็นอุปสรรคต่อแหล่งที่มาทางศาสนศาสตร์หลักๆทั้ง 3 ได้ด้วย

บทสรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจจุดยืนและศาสนศาสตร์ระบบ
เราได้มาถึงความเข้าใจขั้นพื้นฐานถึงความหมายและความสำคัญของจุดยืนเหล่านี้ เราได้เห็นแล้วว่าจุดยืนเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร
และเราได้สำรวจถึงความสำคัญและอันตรายที่มันได้แสดงให้เห็น

การสร้างจุดยืนศาสนศาสตร์เป็นเรื่องสำคัญต่อกระบวนการของการสร้างศาสนศาสตร์ระบบ
เราต้องรู้วิธีการแสดงและปกป้องข้อเท็จจริงของความเชื่อของคริสเตียน เพราะเหตุนี้เอง
จุดยืนศาสนศาสตร์ได้เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างศาสนศาสตร์ระบบตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาและพวกมันยังสำคัญต่อการสร้างศาสนศาส
ตรระบบที่ถูกต้องในปัจจุบันนี้อีกด้วย

วิทยากร

ด็อกเตอร์ริชาร์ด แอล แพทท, จูเนียร์ (เจ้าของ) เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นประธานของพันธกิจ Third Millennium

เขาได้รับใช้เป็นศาสนาจารย์ สอนวิชาพันธสัญญาเดิมที่วิทยาลัย Reformed Theological Seminary เป็นเวลามากกว่า 20 ปี

เขาเป็นหัวหน้าของแผนกพันธสัญญาเดิม ในขณะที่ได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาล, ด็อกเตอร์ แพทท

ได้มีโอกาสเดินทางไปหลายแห่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและสั่งสอน

เขาได้เรียนที่มหาวิทยาลัย Westminster Theological Seminary และได้รับปริญญาโทที่พระคริสตธรรม Union Theological Seminary และได้รับ

ปริญญาเอกทางศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Harvard University

ด็อกเตอร์ แพทท เป็นบรรณาธิการสำหรับพระคัมภีร์ NIV Spirit of the Reformation Study Bible, และเป็นนักแปลพระคัมภีร์ฉบับ New Living Translation. ได้เขียนหนังสือและบทความหลายเล่มรวมถึง Pray with Your Eyes Open, Every Thought Captive, Designed for Dignity, He Gave Us Stories, และได้เขียนอรรถาธิบายสำหรับ 1 กับ 2 พงสาวดาร และ 1 กับ 2 โครินธ์